Τιμή ενίσχυσης 1 λίρα
Περιοδος 2η,
Νο 73
Μαης '98
40 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδιδεται απο την Οργανωση Εργατικη Δημοκρατια

ΜΑΗΣ '98

Κυβέρνηση - εργοδότες επιμένουν στο πάγωμα μισθών

Ωρα ν' ανοίξει η μάχη των συλλογικών συμβάσεων

Απεργίες για αυξήσεις τώρα!

Να παγώσουν τα κέρδη και όχι οι μισθοί

σελ. 6-7

Ρατσιστές είναι οι καπιταλιστές, όχι η εργατική τάξη

***"Ανάμεσα στους εργαζόμενους άρχισαν να δημιουργούνται τάσεις ρατσισμού, κάτι που κανείς δεν επιθυμεί, γιατί θα μας δημιουργήσει μεγάλα προβλήματα ως κράτος γι΄αυτό πρέπει να ληφθούν άμεσα μέτρα για την ανεξέλεκτη κατάσταση που επικρατεί, όσο αφορά την εργοδότηση ξένων, νομίμων και παρανόμων"*. (Μ. Παπανικολάου, ΠΕΟ).**

Αυτή η δήλωση αποτελεί μια πραγματική αντιστροφή της πραγματικότητας. Το γεγονός της παρουσίας και εργοδότησης εργατών απο άλλες χώρες, απο μόνο του, δεν αποτέλεσε ποτέ στην ιστορία, αιτία ρατσισμού. Η μεταπολεμική Ευρώπη ανοικοδομήθηκε στις πλάτες χιλιάδων μεταναστών — Ελλήνων, Τούρκων, Γιουγκοσλάβων — και τότε τις δεκαετίες 1950 — 1960 δεν υπήρχε το φαινόμενο του ρατσισμού. Οι άνθρωποι δεν είναι από τη φύση τους ραστιστές.

Ο ρατσισμός πάει χέρι — χέρι με την οικονομική κρίση. Οταν το κεφάλαιο δεν μπορεί να αντλήσει ικανοποιητικά κέρδη από την εργασία των εργαζόμενων και τους πετά στην ανεργία, όταν για να διατηρήσει ψηλά τα κέρδη κτυπά τις εργατικές κατακτήσεις, μειώνει τους μισθούς και από την άλλη ξέρει ότι αυτές οι επιθέσεις συσσωρεύουν αγανάκτηση και οργή και προκαλούν την αντίδραση των εργαζομένων, τότε βγάζει από το οπλοστάσιο του την ιδεολογία του ρατσισμού.

Κάτω από συνθήκες κρίσης ο ρατσισμός εξυπηρετεί δυό σημαντικούς σκοπούς. Από τη μια αποπροσανατολίζει την ντόπια εργατική τάξη με το να ρίχνει την ευθύνη για τις απολύσεις, την ανεργία, την μείωση των μισθών και γενικά την χειροτέρευση των συνθηκών της, στους "ξένους" εργάτες και από την άλλη διασπά τους εργάτες σε "ντόπιους" και "ξένους" ώστε οι εργοδότες να συνεχίζουν να τους εκμεταλλεύονται πιο αποτελεσματικά.

Τα πράγματα γίνονται ακόμα πιο επικίνδυνα όταν στην ρατσιστική εκστρατεία πρωτοστατούν και οι συνδικαλιστικές ηγεσίες. Η δική τους αντιμετώπιση είναι που σπρώχνει κόσμο προς τον ρατσισμό και όχι η παρουσία των ξένων. Οταν σε κλάδους, όπως η τουριστική και οικοδομική βιομηχανία, που υπάρχει ψηλό ποσοστό ανεργίας "αγωνίζονται" καλώντας κινητοποιήσεις σε ξενοδοχεία ενάντια στην εργοδότηση "ξένων", αγωνίζονται και πετυχαίνουν τη ψήφιση νόμου απο τη βουλή που απαγορεύει την παραχώρηση νέων αδειών εργασίας σε "ξένους" και την ανανέωση των παλιών στις οικοδομές, όταν στέλλουν τα λαγωνικά της αστυνομίας να συλλάβουν "παράνομους" αυτό που κάνουν είναι να δακτυλοδείχνουν τους "ξένους" σαν την αιτία της ανεργίας των ντόπιων.

Και όταν είσαι σαράντα, πενήντα ή εξήντα χρόνων και ξαφνικά βρεθείς στον δρόμο χωρίς δουλειά, όταν δουλεύεις με προειδοποιητική επιστολή απόλυσης, όταν είσαι νέος και η επωδός που άκουες απ΄ολους τους επίσημους φορείς -σχολείο, πολιτεία- ότι "το μέλλον σου ανήκει" μετατρέπεται σε ένα μαύρο παρόν χωρίς το δικαίωμα στη δουλειά, όταν αυτή η "μοίρα" αισθάνεσαι ότι σου επιβάλλεται, όταν νοιώθεις αδύναμος και ανήμπορος να την παλέψεις αποτελεσματικά τότε ναι, ο ρατσισμός "προσφέρει" για κάποιο κόσμο μια λογικοφανή εξήγηση για τη ανεργία, την φτώχεια και οι "ξένοι" ένα συγκεγκριμένο και άμεσο στόχο.

Επίκαιρο μήνυμα απο τον Μάη του '68 στη Γαλλία. Η αφισα γράφει: "Ντοπιοι και ξένοι εργάτες ενωμένοι"

Οταν όμως είμαστε ξεκάθαροι ότι αυτοί που οδηγούν στα κλεισίματα των εργοστασίων, στις απολύσεις, στις μειώσεις μισθών είναι οι καπιταλιστές στη φάση που το σύστημα τους δεν λειτουργεί πια ομαλά, δεν έχουμε ανάγκη από εξιλαστήρια θύματα αλλά παλεύομε μαζί με τους "ξένους" ενάντια στους πραγματικούς υπαίτιους, τα αφεντικά και το σύστημα τους.

Μυριάνθη Λοΐζου

Η φυλάκιση της Χρυσαυγής

Τιμωρούν τα θύματα του AIDS γιά να καλύψουν τις ευθύνες τους

Τις τελευταίες μέρες ένα νέο εξιλαστήριο θύμα μας έχει προσφερθεί απο την αστυνομία και τα ΜΜΕ, η Χρυσαυγή Ζαρζούρ. Η Χρυσαυγή κατηγορήθηκε ότι δεν ενημέρωσε άτομα με τα οποία είχε ερωτική επαφή ότι είναι φορέας του AIDS και καταδικάστηκε σε επτάμηνη φυλάκιση.

Τα διάφορα δημοσιεύματα των εφημερίδων την παρουσίαζαν σαν κινούμενη βόμβα, σαν πόρνη που σκορπά το θάνατο και μας ξεφούρνισαν ενα σωρό λεπτομέρειες για την προσωπική και την ερωτική της ζωή.

Οι διάφοροι παράγοντες, προσπαθώντας να απαλλαγούν απο την ευθύνη, ρίχνουν το φταίξιμο για την εξάπλωση του AIDS στους φορείς.

Ο μόνος τρόπος για να σταματήσει η εξάπλωση του AIDS είναι να ενημερωθεί ο κόσμος σωστά και υπεύθυνα, ώστε να συνειδητοποιήσει ότι ο καθένας πρέπει να προφυλάσσεται και ότι ο καθένας μπορεί να προσβληθεί απο τον ιό, άσχετα απο τις σεξουαλικές του προτιμήσεις, την συχνότητα των σεξουαλικών του επαφών και τον αριθμό των ερωτικών του συντρόφων.

Εχει καλλιεργηθεί η εικόνα,τόσο μέσα στα σχολεία όσο και μέσα απο τα ΜΜΕ ότι το AIDS προσβάλλει όσους έχουν πολλούς ερωτικούς συντρόφους, τους ομοφυλόφιλους ή τους ναρκωμανείς.

Αντε τώρα να πείς ότι είσαι φορέας.

Ο κόσμος παραπληροφορημένος, φοβάται τους ασθενείς του AIDS. Φοβάται να τους πλησιάσει, να τους αγγίξει, να τους αγκαλιάσει, να τους φιλήσει, με αποτέλεσμα αυτοί οι άνθρωποι να απομονώνονται και να καταδικάζονται στην μοναξιά και την αποξένωση.

Η ίδια η Χρυσαυγή είπε ότι φοβόταν να πεί ότι είναι φορέας γιατί μπορεί να την έβριζαν ή να την έδερναν. Εξάλλου δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που φορείς έχασαν τη δουλειά τους ή απομονώθηκαν απο τον κοινωνικό τους περίγυρο, οταν αποκάλυψαν οτι ήταν φορείς του AIDS.

Ο υπεύθυνος της κλινικής του AIDS μας πληροφορεί ότι υπάρχουν στην Κύπρο σήμερα, 500 μεχρι 1000 φορείς που δεν το γνωρίζουν οτι έχουν μολυνθεί. Στατιστικά έχει φανεί, οτι γιά κάθε ένα φορέα του AIDS που το ξέρει οτι είναι φορέας υπάρχουν και 7 με 10 άλλοι που έχουν μολυνθεί και δεν το ξέρουν ακόμη.

Η λύση δεν είναι ο εντοπισμός των φορέων και η απομόνωση τους, αλλά η καλύτερη ενημέρωση του κόσμου ώστε να παίρνει πάντα τις σωστές προφυλάξεις και να μπορεί να συμβιώνει φυσιολογικά με τους συνανθρώπους του χωρίς να τους στιγματίζει και να τους απομονώνει λόγω της ασθένειας τους.

Νάντια Κλεάνθους

Αποκαλύπτονται οι ψεύτικοι φίλοι των Κούρδων

Η απόπειρα προσαγωγής του Ραματάν Τσελίκ με την κατηγορία της «άγρας πελατών», επειδή διέδιδε το περιοδικό «Φωνή του Κουρδιστάν», ήταν μια απροκάλυπτη προσπάθεια καταπάτησης του δημοκρατικού δικαιώματος στην ελεύθερη έκφραση. Ήρθε όμως επίσης να υπογραμμίσει το πόσο ψεύτικη και υποκριτική είναι η πολυδιαφημισμένη «αλληλεγγύη» της Κυπριακής Δημοκρατίας προς τον κουρδικό λαό.

Για την κυβέρνηση η ιδιοτελής λογική του «ο εχθρός του εχθρού μου είναι φίλος μου» έχει και τα όρια της!

Την «ενδιαφέρει» το δράμα των Κούρδων μόνο σαν αντικείμενο εκμετάλλευσης, για την εξασφάλιση διπλωματικών πόντων σε βάρος της Τουρκίας. Όταν όμως η Αμερικανική Πρεσβεία ζητά την δίωξη των Κούρδων, η «φιλία και η αλληλεγγύη» μετατρέπονται αυτοστιγμή σε «άγρα πελατών».

Το πόσο ψεύτικη είναι αυτή η φιλία όμως φαίνεται κι από την όλη μεταχείριση που «απολαμβάνουν» οι λιγοστοί Κούρδοι που βρίσκονται εδώ. Ζουν κάτω από άθλιες συνθήκες, κλεισμένοι σε διαμερίσματα 10-15 άτομα μαζί. Δεν τους παραχωρείται από το κράτος άδεια εργασίας, ούτε και πολιτικό άσυλο. Αρκετοί από αυτούς μάλιστα έχουν περάσει μήνες στη φυλακή σαν ύποπτοι για κατασκοπεία.

Όμως και πολλοί από αυτούς που υπερασπίστηκαν τον Ραματάν Τσελίκ - από τον Πίγγουρα μέχρι τον Αγαπίου - το έκαναν στη βάση του ότι είναι «δικός» μας και όχι γιατί η προσαγωγή του θ' αποτελούσε παραβίαση κάθε έννοιας δημοκρατίας. Η γενική κατακραυγή ανάγκασε τελικά την Εισαγγελία ν' αποσύρει τη δίωξη του Τσελίκ.

Οι Κούρδοι στον αγώνα τους για ελευθερία δεν μπορούν να στηρίζονται σε «φίλες» κυβερνήσεις αλλά στην παγκόσμια εργατική τάξη.

ΤΡΑΠΕΖΕΣ Η μιά απάτη μετά την άλλη

Θύελλα οργής προκάλεσε η νέα κερδοσκοπική μανούβρα των τραπεζών. Όλοι θυμόμαστε την περσινή απάτη με τα τα επιτόκια, όταν οι τράπεζες έβγαλαν δεκάδες εκατομμύρια λίρες, επωφελούμενες τη διαφορά ανάμεσα στο χρεωστικό και πιστωτικό επιτόκιο. Αυτή την φορά βρήκαν νέο τρόπο να ληστέψουν τον κόσμο. Αποφάσισαν να χρεώνουν όσους πάνε στις τράπεζες για να πληρώνουν τους λογαριασμούς του ηλεκτρισμού, νερού και τηλεφώνου με 25σ για κάθε λογαριασμό.

Αυτό σημαίνει ότι αν τα μισά μόνο νοικοκυριά πληρώνουν με αυτό το τρόπο τους λογαριασμούς τους και αν το κάθε νοικοκυριό έχει τουλάχιστο τρείς λογαριασμούς, (νερό, ρεύμα, τηλέφωνο) οι τράπεζες θα εισπράτουν 75 σεντ επι 200 χιλιάδες νοικοκυριά. Το λιγότερο δηλαδή 15,000 λίρες κάθε φορά.

Με αυτό το μέτρο ακόμη βάζουν πίεση στον κόσμο για ν' ανοίξει λογαριασμό κοντά τους, αφού για να γλιτώσει κάποιος απο αυτό το χαράτσι χρειάζεται να δώσει τραπεζική εντολή, εξόφλησης των λογαριασμών, πράγμα που προϋποθέτει ομως, ότι κάποιος έχει λογαριασμό ύψους 500 λιρών τουλάχιστο. Πράγμα που το μεγαλύτερο κομμάτι της εργατικής τάξης και των συνταξιούχων αδυνατεί να έχει.

Εκτός απ' αυτή τη νέα «κλοπή» κερδίζουν εκατομμύρια μιας και διαχειρίζονται τα λεφτά που εισπράττουν από τους λογαριασμούς που πληρώνει ο κόσμος για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα.

Και όλα αυτά με πρόσχημα το "λειτουργικό κόστος". Ένα χοντρό ψέμα, όπως φαίνεται και από τα εκατομμύρια κέρδη των τραπεζών που αυξάνονται χρόνο με χρόνο. Και αν ακόμη τίθεται θέμα "λειτουργικού κόστους" ας τα επωμιστούν οι οργανισμοί που αναθέτουν στις τράπεζες να εισπράξουν τους λογαριασμούς. Πράγμα που τους γλιτώνει εκατομμύρια αφού δεν έχουν να κτίσουν και να λειτουργήσουν καταστήματα για είσπραξη των λογαριασμών.

Αντί να το κάνουν αυτό προτιμούν να ξεζουμίζουν την εργατική τάξη. Και όλα αυτά φυσικά με τις ευλογίες της κυβέρνησης.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Η εργατική τάξη χρειάζεται ταξική και όχι εθνική στρατηγική

Η κυβέρνηση Κληρίδη και τα ΜΜΕ καλιεργούν την εικόνα οτι υπάρχει μιά κινητικότητα στο Κυπριακό. Μετά την συνάντηση που είχε με τον Μίλερ στην Αθήνα, ο Κληρίδης μίλησε για «απρόσμενα καλές εξελίξεις» υπονοώντας οτι κάτι πρόκειται να γίνει. Ππροσπαθεί να παρουσιάσει τον ευατό του και τους Αμερικανούς φίλους του σαν τα περιστέρια που θα φέρουν την ειρήνη.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία οτι οι Αμερικανοί θα ήθελαν μια διευθέτηση του Κυπριακού όπως και των ελληνοτουρκικών διαφορών. Οχι όμως γιατί τους ενδιαφέρει η ειρήνη, αλλά για να εξασφαλίσουν την σταθερότητα που εξυπηρετεί τα συμφέροντα τους στη περιοχή. Ελλάδα και Τουρκία, είναι οι δυό ισχυροί σύμμαχοι τους σε μιά απο τις πιό σημαντικές περιοχές για τον έλεγχο των πετρελαίων της Μ. Ανατολής και του Καυκάσου, οπως και για τον έλεγχο των Βαλκανίων και των διόδων της Ρωσίας προς τη Μεσόγειο.

Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι να εξασφαλίσουν τα δικά τους συμφέροντα στη περιοχή και γιά να το κάνουν δεν έχουν κανένα δισταγμό να βάψουν τα χέρια τους στο αίμα. Ο ίδιος ο «ειρηνοποιός» Χόλμπρουκ, για να επιβάλει τη συμφωνία του Ντέητον στη Βοσνία, δεν δίστασε να διατάξει τον βομβαρδισμό των Σέρβων με αποτέλεσμα τον θάνατο δεκάδων αμάχων .

Οι απλοί άνθρωποι στην Ελλάδα, Τουρκία και Κύπρο δεν μπορούν να περιμένουν τίποτα καλό απο αυτά τα γεράκια του πολέμου που φορούν τον μανδύα του ειρηνοποιού.

Κλιμάκωση των ανταγωνισμών

Ούτε στο Κληρίδη και τον Σημίτη όμως μπορούμε να έχουμε καμιά εμπιστοσύνη οτι μπορούν να φέρουν την ειρήνη. Αυτό που τους ενδιαφέρει είναι να εξασφαλίσουν οτι η «λύση» του Κυπριακού και των ελληνοτουρκικών διαφορών θα είναι προς το δικό τους συμφέρο και όχι της Τουρκίας.

Γι αυτό την ίδια στιγμή που δηλώνουν έτοιμοι για διαπραγματεύσεις κλιμακώνουν την ένταση και την κρίση με νέους εξοπλισμούς και ενίσχυση του οικονομικού και πολιτικού εμπάρκο των τουρκοκυπρίων.

Όσο αρνητικός και αδιάλλαχτος είναι ο Ντεκτάς που έκλεισε τα σύνορα γιατί δεν του αναγνωρίζεται το στάτους προέδρου κράτους άλλο τόσο αρνητικός και αδιάλλαχτος είναι ο Κληρίδης που επιμένει να παρουσιάζει τον εαυτό του σαν πρόεδρο όλων των Κυπρίων, ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων. (Μέσα σε αυτο το πλαίσιο ηταν η πρόταση του για συμμετοχή των τουρκοκυπρίων στις ενταξιακές διπραγματεύσεις)

Όσο αρνητική και αδιάλλαχτη είναι η τουρκική πλευρά που ενισχύει τα στρατεύματα της στη Κύπρο και μιλά για ενσωμάτωση της βόρειας Κύπρου στη Τουρκία, άλλο τόσο αρνητικοί και αδιάλλαχτοι είναι οι Σημίτης και Κληρίδης που ετοιμάζουν S-300, νέα εξοπλιστικά προγράμματα και «ενιαία πολεμικά δόγματα».

Στήν ουσία η κάθε πλευρά προσπαθεί να χρησιμοποιήσει αυτή τη πρωτοβουλία σαν όπλο στα διπλωματικά παζάρια και να εξασφαλίσει τα συμφέροντα της.

Αποπροσανατολιμός

Η κυβέρνηση χρησιμοποιεί ακόμη αυτή τη διαδικασία των διαπραγματεύσεων γιά να αποπροσανατολίσει την εργατική τάξη και να περάσει νέα μέτρα λιτότητας. «*Βρισκόμαστε μποστά σε κρίσιμες εξελίξεις*» επαναλαμβάνουν κάθε τόσο ο Κληρίδης και οι Υπουργοί του, και ζητούν «θυσίες». Κατάθεσαν νομοσχέδιο για αύξηση της «Εκτακτης Εισφοράς για την Αμυνα», ζητούν αύξηση της τιμής του ηλεκτρικού ρεύματος και του νερού, θέλουν να κόψουν την ΑΤΑ ενώ ετοιμάζουν και νέες φορολογίες.

Σίγουρα είναι κρίσιμες οι εξελίξεις στο Κυπριακό αλλά όχι γιά τον λόγο που λέει ο Κληρίδης. Η κλιμάκωση των εξοπλισμών και της έντασης έχει φέρει σήμερα το κίνδυνο ενός θερμού επεισοδίου ή ακόμη και γενικευμένου πολέμου, πολύ πιο κοντά. Αυτές είναι οι «κρίσιμες εξελίξεις» που απασχολούν τους απλους ανθρώπους, όπως και η «κρίσιμή» κατάσταση στη οποία βρίσκεται σήμερα το βιοτικό τους επίπεδο εξαιτίας των απολύσεων, της λιτότητας και των περικοπών.

Η οικονομική κρίση έχει πάρει τέτοιες διαστάσεις που ένα σημαντικό κομμάτι της εργατικής τάξης αμφισβητεί σήμερα τις επιλογές του Κληρίδη και είναι έτοιμο να συγκρουστεί μαζί του.

Η Αριστερά μπαίνει απο δεξιά

Τις επίλογές του Κληρίδη τις αμφισβητεί και η αντιπολίτευση και κυρίως το ΑΚΕΛ αλλά δυστυχώς τις περισσότερες φορές απο μιά δεξιά σκοπιά.

Κατηγορεί τον Κληρίδη, ότι έχει υποχωρήσει στις πιέσεις των Αμερικανών και των Ευρωπαίων και δεν θα φέρει τους S-300. Οτι είναι έτοιμος να κάνει υποχωρήσεις στους τουρκους και να υπογράψει συμφωνία.

Τον κατηγορεί, οτι δεν κάνει τους καλύτερους χειρισμούς για την ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ενωση.

Δεξιά στάση κρατά και στο θέμα της αποποινικοποίησης της ομοφυλοφιλίας και πολύ περισσότερο στο θέμα των ξένων εργατών Η ΠΕΟ έφτασε μάλιστα στο αισχρό σημείο να κάνει κριτική της αστυνομίας και του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης ότι *«παρόλο που γίνονται καταγγελίες απο τη συντεχνεία, πως συγκεκριμένοι εργοδότες απασχολούν παράνομους ξένους εργάτες, εντούτοις πρίν φτάσει η αστυνομία στο εργοτάξιο, αυτοί εξαφανίζονται ως δια μαγείας»*.(Συνέντευξη Μ. Παπανικολάου, Γ.Γ. Οικοδόμων)

Επαναστατική Αριστερά

Η εργατική τάξη δεν έχει να κερδίσει τίποτα από την άφιξη των S-300 και τους εξοπλισμούς. Αντίθετα έχει να χάσει. Οχι μόνο θα πληρώσει τον λογαριασμό αλλά αυτή είναι που θα σκοτώνεται στο σφαγείο του πολέμου

Η εργατική τάξη δεν έχει τίποτα να κερδίσει απο την ένταξη στην Ε.Ε. Αντίθετα έχει να χάσει. Οι αγώνες των εργατών σε Ελλάδα, Γαλλία, Δανία, και αλλου για να υπερασπιστούν τα δικαιωματα τους δείχνουν τις επιθέσεις που φέρνει η ένταξη. Ηδη απο σήμερα με αφορμή την προοπτική ένταξης το κεφάλαιο προσπαθεί να κτυπησει τις κατακτήσεις μας.

Δεν έχουμε να μοιράσουμε τίποτα με τους ξένους εργάτες. Είναι ταξικά μας αδέλφια και πρέπει να τους υπερασπιστούμε και να κοντράρουμε τις ρατσιστικές ιδέες που σερβίρουν, κυβέρνηση, ΜΜΕ αλλα και οι συντεχνιακοί.

Σήμερα εκατοντάδες εργαζόμενοι και νεολαίοι θέλουν κοντράρουν τις ιδέες του ρατσισμού και του εθνικισμού. Ψάχνουν απαντήσεις στα προβλήματα που δημιουργεί η κρίση και στρέφονται αριστερά.

Γι αυτό χρειάζομαστε μιά αριστερά που να παλεύει γι ολα αυτά. Που να στηρίζεται στην εργατική τάξη και να στηρίζει τους αγώνες της. Που να μπορεί να μπεί μπροστά στην μάχη γιά να ανατρέψουμε αυτή τη κυβέρνηση, της λιτότητας του σοβινισμού, της ανεργίας και της πολεμοκαπηλείας.

Χρειαζόμαστε μιά αριστερά που να να παλεύει για την εξουσία των εργατών και το σοσιαλισμό και όχι να ψάχνει δεξιές συμμαχίες και Εθνικά Συμβούλια για να διαχειριστεί το σύστημα. Ελάτε να τη χτίσουμε μαζί.

50 χρόνια απο την απεργία των μεταλλωρύχων το 1948

Η παράδοση των εργατικών αγώνων και του διεθνισμού

ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ

Η απεργία των μεταλλωρύχων το '48, ήταν ίσως ο ηρωϊκότερος αγώνας της εργατικής τάξης στην Κύπρο ενάντια στ' αφεντικά, την αποικιοκρατία και τα ντόπια στηρίγματα της. Εγινε το κεντρικό ζήτημα για ολόκληρη την εργατική τάξη της Κύπρου, Ελληνες και Τούρκους.

Αποτελεί ένα φωτεινό παράδειγμα για την εργατική τάξη και τους αγώνες της σήμερα. Ανέδειξε όλα εκείνα τα στοιχεία που χρειάζεται να ξαναθυμηθεί και να βάλει μπροστά η εργατική τάξη σήμερα για να αντιμετωπίσει τις επιθέσεις των αφεντικών και της κυβέρνησης τους: τη συλλογική οργάνωση του αγώνα , την διεθνιστική ενότητα ελλήνων και τούρκων εργατών, τη συμπαράσταση και αλληλεγγύη απο την υπόλοιπη εργατική τάξη, τις δυναμικές απεργιακές φρουρές.

Σκαλί Αγλαντζιάς, 8 Μάη, ωρα 8:00 μ.μ.

Ομιλητές

Παντελής Βαρνάβας, βετεράνος συνδικαλιστής

Ντίνος Αγιομαμίτης, Εργατική Δημοκρατία

ΑΤΙ

Χρειάζεται αγώνας δυναμικός, πολιτικός

Απέναντι στις απειλές του υπουργού Εργασίας ότι θα χάσουν τη χρονιά τους αν δεν κατέβουν στις εξετάσεις τους, οι φοιτητές του ΑΤΙ απάντησαν με αποχή από τις εξετάσεις, κλείσιμο του ΑΤΙ, μπλοκάρισμα του Προεδρικού, συναυλία συμπαράστασης και κινητοποίηση στη βουλή, πρίν τις διακοπές του Πάσχα.

Οι φοιτητές του ΑΤΙ έχουν απόλυτο δίκιο. Παλεύουν για ακαδημαϊκή κατοχύρωση και δημιουργία ξεχωριστής μισθολογικής βαθμίδας.

Για 29 χρόνια οι απόφοιτοι του ΑΤΙ στελεχώνουν τις υπηρεσίες του κράτους και των ημικρατικών οργανισμών με καθήκοντα παρόμοια μ'εκείνα των απόφοιτων των πανεπιστημίων αλλά αμείβονται σαν απόφοιτοι τεχνικής σχολής. Οι απόφοιτοι επιπέδου ΑΤΙ στην Ελλάδα αμείβονται 5% λιγότερο από ένα απόφοιτο πανεπιστημίου ενώ στην Κύπρο αμείβονται κατά 41%-57% λιγότερο.

Τα γκλόπς και η τρομοκρατία ήταν η απάντηση της κυβέρνησης στα δίκαια αιτηματα των φοιτητών του ΑΤΙ

Στον αγώνα για την δικαίωση των αιτημάτων των φοιτητών του ΑΤΙ ο Μουσιούτας απαντάει με δηλώσεις όπως: «Αδικαιολόγητοι φοιτητές» και «κάποιοι τους γέμισαν τα αυτιά τους». Όταν όμως οι υπουργοί παίρνουν 30% αύξηση και οι γενικοί διευθυντές καθώς και άλλοι αξιωματούχοι του κράτους διπλασίασαν το επίδομα «παραστάσεως» που παίρνουν σε 2,400 λίρες τον χρόνο, για τον Μουσιούτα ήταν απόλυτα δικαιολογημένοι. Από τις ψεύτικες υποσχέσεις που μοίραζε προεκλογικά, η κυβέρνηση πέρασε στα ρόπαλα και τα δακρυγόνα της αστυνομίας που σταματούσαν τους «επικίνδυνους τρομοκράτες» και μετά στις απειλές.

Η κυβέρνηση μπορεί να είναι άγρια αλλά είναι αδύνατη επειδή η σημερινή κυβέρνηση έχει ανοίξει πολλά μέτωπα. Από την άλλη οι φοιτητές έχουν κερδίσει με το μέρος τους την συμπάθεια της πλειοψηφίας του κόσμου. Οι φοιτητές του πανεπιστημίου, οι οικοδόμοι, οι ταχυδρομικοί, οι εργαζόμενοι στη δημόσια υπηρεσία και τα νοσοκομεία, οι μαθητές και τόσα άλλα κομμάτια που αντιστέκονται στην ίδια πολιτική της λιτότητας αποτελούν τους φυσικούς σύμμαχους του αγώνα των φοιτητών του ΑΤΙ.

Η συμπαράσταση από όλο αυτό τον κόσμο μπορεί να σπάσει την αδιάλλακτη στάση της κυβέρνησης και να φέρει τη νίκη. Για να γίνει αυτό είναι απαραίτητο οι φοιτητές να συνεχίσουν και να κλιμακώσουν τις καταλήψεις τους.

Η απόφαση όμως που πήρε η Γενική Συνέλευση των φοιτητών που έγινε αμέσως μετά τις διακοπές του Πάσχα, για συνέχιση των κινητοποιήσεων και παράλληλα να κάνουν τα μαθήματα τους μάλλον αδυνατίζει παρά βοηθά τον αγώνα.

Αντίθετα εκείνο που χρειάζεται τώρα είναι κλιμάκωση του αγώνα με κατάληψη διαρκείας που να έχει σαν στόχο να οργανώσει και να κλιμακώσει την συμπαράσταση. Η λεκτική συμπαράσταση που δόθηκε από διάφορους φορείς και κόμματα σε εκδήλωση του ΑΤΙ πριν το Πάσχα χρειάζεται να μετατραπεί σε έμπρακτη συμπαράσταση.

Συγκεκριμένα η ΦΕΑΤΙ πρέπει να απαιτήσει από την ΠΟΦΝΕ να οργανώσει με τους υπόλοιπους φοιτητές όχι μόνο τη λεκτική αλλά την έμπρακτη συμπαράσταση της. Ένα βήμα προς αυτή την κατεύθυνση θα ήταν το κάλεσμα μιας μαζικής διαδήλωσης συμπαράστασης που να κατεβάσει το προσωπικό, τους γονείς των φοιτητών και τους απόφοιτους του ΑΤΙ, όπως και τον κάθε φοιτητή που υπάγεται στην ΠΟΦΝΕ. Είναι σίγουρο ότι η ανταπόκριση που θα βρουν οι φοιτητές του ΑΤΙ σ'ένα τέτοιο κάλεσμα θα είναι πολύ μεγάλη γιατί οι εργαζόμενοι και οι νεολαίοι είναι το ίδιο αγανακτισμένοι όπως και οι φοιτητές του ΑΤΙ και υποφέρουν από την ίδια πολιτική της λιτότητας και των περικοπών.

Παρά τις αυταπάτες που έχουν πολλοί φοιτητές του ΑΤΙ, ο αγώνας τους είναι πολιτικός. Για αυτό ακριβώς το λόγο είναι που πρέπει να αρχίσουν να ζητούν την έμπρακτη συμπαράσταση από άλλους φοιτητικούς και εργατικούς χώρους. Η έμπρακτη συμπαράσταση προς τους φοιτητές του ΑΤΙ στοιχίζει πολιτικά στην κυβέρνηση γιατί ξεσκεπάζει την υποκρισία των προεκλογικών υποσχέσεων που μοίραζε ο Κληρίδης και η παρέα του.

Δέσποινα Καραγιάννη

Κ. Καραμανλής: Ενας ακόμη λιγότερος

Ο θάνατος του Κ. Καραμανλή προκάλεσε πλήθος αφιερώματα γεμάτα υποκρισία. Ο Καραμανλής παρουσιάζεται σαν πολιτικός «υψηλού διαμετρήματος» που «διέγραψε μια εντυπωσιακή πολιτική τροχιά». Όμως το γεγονός του θανάτου του δεν δικαιολογεί κανένα εξωραϊσμό.

Τα αφιερώματα παρουσιάζουν τη πρώτη διακυβέρνηση Καραμανλή σαν «αντικειμενικοί» και τον ίδιο σαν εγκλωβισμένο ανάμεσα στα ανάκτορα και τις πιέσεις της αντιπολίτευσης. Η πραγματικότητα όμως δεν είναι αυτή. Το'55 ο Καραμανλής ήταν επιλογή του Παύλου και της Φρειδερίκης. Ο «αυτοδημιούργητος νέος πολιτικός» δεν προωθήθηκε επειδή ήταν «μετριοπαθής και υπερκομματικός» αλλά γιατί είχε τις καλύτερες σχέσεις με τους μονάρχες. Το δεύτερο εξίσου σημαντικό χαρακτηριστικό του, ήταν ότι εγγυούταν την πάταξη του «κομμουνιστικού κινδύνου» και με την έννοια του πιστού σύμμαχου των ΗΠΑ στον Ψυχρό Πόλεμο και με την έννοια της αδίστακτης καταστολής στο εσωτερικό.

Η οχταετία '55-'63 είναι η περίοδος της αλματώδους ανασυγκρότησης του ελληνικού καπιταλισμού λόγω της αμερικανικής βοήθειας, την ίδια στιγμή που η Αριστερά βρισκόταν στην εξορία και η εργατική τάξη μαστιζόταν από 20% ανεργία και υποαπασχόληση. Για δουλειά, για διαβατήριο ακόμα και για δίπλωμα οδήγησης χρειαζόταν «πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων» που παρείχε η Ασφάλεια. Η φτώχεια οδήγησε πάνω από 500,000 έλληνες εργάτες στη μετανάστευση μέσα στις δυο μετεμφυλιακές δεκαετίες.

Η ανασυγκρότηση συνοδεύτηκε από πρωτοφανή σκάνδαλα. Όλα τα μεγάλα έργα δέθηκαν με συμβάσεις — δώρα στις «οικογένειες» των μεγάλων καπιταλιστών όπως του Ωνάση, του Νιάρχου και του Μποδοσάκη.

Στις εκλογές του Φλεβάρη του 1956 ο Καραμανλής, με την Εθνική Ριζοσπαστική Ένωση (ΕΡΕ), που ίδρυσε τον Οκτώβριο πήρε 165 έδρες ενώ είχε πάρει μόνο 47,3% των ψήφων, ενώ η «Δημοκρατική Ένωση» με 48% πήρε 132 χάρη στο «τριφασικό» εκλογικό σύστημα. Στις εκλογές του 1958 η ΕΡΕ παίρνει 173 έδρες αλλά η αριστερή ΕΔΑ βρέθηκε δεύτερο κόμμα με ποσοστό 25% και 78 έδρες πράγμα που έσπειρε τον πανικό στην άρχουσα τάξη.

Το 1959 σημειώθηκε άλλη μια «καινοτομία». Ενώ ο Καραμανλής είχε διαβεβαιώσει από τα μπαλκόνια ότι δεν υπήρχε θέμα πυρηνικών, σε λιγότερο από ένα χρόνο αμερικανικές ατομικές βάσεις εγκαταστάθηκαν στην Αττική και τη Βόρειο Ελλάδα.

Παράλληλα οι διώξεις επεκτάθηκαν. Ο Μανόλης Γλέζος, βουλευτής της ΕΔΑ, παραπέμφθηκε σε στρατοδικείο με την κατηγορία της κατασκοπείας υπέρ της Σοβιετικής Ένωσης. Το αποκορύφωμα της τρομοκρατίας ήταν οι εκλογές του 1961. Με την υπογραφή της Συνθήκης Σύνδεσης με την ΕΟΚ η κυβέρνηση Καραμανλή αισθάνθηκε ισχυρή να προχωρήσει στις εκλογές της «βίας και νοθείας» όπως ονομάστηκαν. Την νοθεία οργάνωσε ο ίδιος ο κρατικός μηχανισμός με το σχέδιο «Περικλής» γιά την αντιμετώπιση του «κομμουνιστικού κινδύνου». Η Ενωση Κέντρου και η ΕΔΑ κατήγγειλαν, ότι μόνο στην Αθήνα υπήρξαν πάνω απο 100,000 πλαστοί ψήφοι. Στήν ύπαιθρο, ακόμα και οι πεθαμένοι βρέθηκαν να είχαν ψηφίση ΕΡΕ.

Το εργατικό κίνημα απάντησε δυναμικά και ξεκίνησε μιά περίοδος μαχητικών διαδηλώσεων και συγκρούσεων.

Το παρακράτος οργίαζε. Στον τρομοκρατικό μηχανισμό της ΕΡΕ είχαν ενσωματωθεί όλες οι ακροδεξιές συμμορίες και οι συνεργάτες των Ναζι. Στην ύπαιθρο δρούσαν τα τάγματα Εθνικής Ασφάλειας και στο στρατό κυριαρχούσε η μυστική οργάνωση αξιωματικών ΙΔΕΑ. Η Χούντα της 21ης Απρίλη αναπτύχθηκε μέσα στο θερμοκήπιο των τρομοκρατικών μηχανισμών του Καραμανλή. Ο Γεώργιος Παπαδόπουλος ήταν επιτελάρχης του σχεδίου «Περικλής». Η δράση αυτών των συμμοριών κατέληξε στη δολοφονία του βουλευτή της ΕΔΑ Γρηγόρη Λαμπράκη.

Από εκείνη τη μέρα οι αγώνες των εργατών και της νεολαίας εντάθηκαν. Ένα τεράστιο κύμα διαδηλώσεων, σάρωσε την ΕΡΕ και τον ιδρυτή της. Τον Δεκέμβρη του 1963 ο Καραμανλής έντρομος μπροστά στις πολιτικές εξελίξεις αλλά και στο ενδεχόμενο να λογοδοτήσει για τα έργα της οκταετίας έφυγε μυστικά για το Παρίσι με το ψευδώνυμο «Τριανταφυλλίδης».

Η εικόνα που προσπαθούν να ζωγραφίσουν όλα τα ΜΜΕ είναι ότι μετά το 1974 έχουμε ένα άλλο Καραμανλή, που απελευθερώνει τους πολιτικούς κρατούμενους, νομιμοποιεί το ΚΚΕ, διαλύει την χουντική Στρατιωτική Αστυνομία. Όμως η πραγματικότητα δεν είναι αυτή. Αυτοί που κάλεσαν τον Καραμανλή να αναλάβει την μετάβαση στον κοινοβουλευτισμό δεν ήταν άλλοι από τους στρατηγούς της χούντας που κατέρρεε.

Στη συνέχεια προσπάθησε με κάθε τρόπο να περιορίσει την κατάκτηση δημοκρατικών ελευθεριών: διατήρησε τους εργατοπατέρες που είχε διορίσει η χούντα στα συνδικάτα, προσπάθησε να επαναφέρει το «ιδιώνυμο», δηλαδή το νόμο για τα πολιτικά φρονήματα, πέρασε το νόμο 330 που έβγαζε παράνομες τις απεργίες και απορρόφησε τους χουντικούς της ΕΠΕΝ στη Νέα Δημοκρατία. Το μίσος των εργατών για τον Καραμανλή ήταν τέτοιο, ώστε ο Ανδρέας Παπανδρέου αναγκάστηκε να τερματίσει την «συγκατοίκηση» με τον Καραμανλή και να προτείνει συμβολικά για την προεδρία τον Σαρτζετάκη, τον δικαστή που συμβόλιζε τη σύγκρουση με τους δολοφόνους του Λαμπράκη.

Η γενιά που πανηγύρισε έξαλλα όταν γκρέμισε τον Καραμανλή το 1963 είναι ζωντανή και ενεργή. Είναι χιλιάδες οι εργαζόμενοι που θυμούνται τον ενθουσιασμό που ένοιωσαν όταν το «έκτακτο παράρτημα» των εφημερίδων ανακοίνωνε ότι ο Καραμανλής την κοπάνισε σαν «Τριανταφυλλίδης». Ο Καραμανλής δεν πέρασε στην ιστορία. Αντίθετα ήταν ο στόχος του ταξικού μίσους για τους εργάτες στην Ελλάδα για τρεις δεκαετίες, μίσος που δεν σβήνει μέσα σε λίγες μέρες με μερικά ψεύτικα αφιερώματα.

ΔΙΕΘΝΗ

ΙΡΛΑΝΔΙΑ

Τί φέρνει ο «ειρηνοποιός» Τόνι Μπλέρ;

Η ειρηνευτική συμφωνία στην οποία κατέληξαν οι μαραθώνιες συνομιλίες για το Βορειοϊρλανδικό είναι απίθανο αν θα φέρουν και την ειρήνη. Η συμφωνία αφήνει την εφαρμογή της στην καλή θέληση των "Ενωτικών" -του ρατσιστικού, αντικαθολικού κόμματος του Ντέιβιντ Τριμπλ- και των δολοφόνων του διαβόητου "τάγματος της Οράγγης" που κρύβονται από πίσω τους.

Μέσα στους 22 μήνες που κράτησαν οι συνομιλίες οι "Ενωτικοί" έκαναν ότι περνούσε από το χέρι τους για να αποτρέψουν ακόμα και τις ελάχιστες παραχωρήσεις απέναντι στους Καθολικούς -που αποτελούν το 43% του πληθυσμού της βόρειας Ιρλανδίας- και να κλείσουν κάθε χαραμάδα που θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν πρόκριμα για την επανένωση της Ιρλανδίας -τη συνένωση με τον νότο, όπου οι καθολικοί αποτελούν πλειοψηφία.

Διαδήλωση γιά ειρήνη στην Ιρλανδία που καλέστηκε απο τα συνδικάτα τον περασμενο Γεναρη

Η κυβέρνηση της Βρετανίας -που κυβερνάει εδώ και τριάντα σχεδόν χρόνια άμεσα τη βόρεια Ιρλανδία- υποδαύλιζε την προκλητικότητα των "Ενωτικών" υποχωρώντας στον έναν εκβιασμό μετά τον άλλο.

Η βάση των συνομιλιών ήταν το σχέδιο Μίτσελ του "μεσολαβητή" που έστειλε ο Κλίντον. Ενα σχέδιο που προβλέπει τυπικά την ανεξαρτητοποίηση της Βόρειας Ιρλανδίας από τη Βρετανία και τη δημιουργία Συμβουλίου Σύνδεσης με τη νότια Ιρλανδία. Ομως αφήνει ουσιαστικά, την διακυβέρνηση στα χέρια των "Ενωτικών" και της Βρετανίας. Οι "Ενωτικοί" τορπίλισαν κάθε απόπειρα των ηγετών των καθολικών -του Τζέρι Ανταμς και του Μάρτιν ΜακΓκίνες- να εξασφαλίσουν κάποιες εγγυήσεις. Απείλησαν ξανά και ξανά όχι μόνο να αποχωρήσουν από το τραπέζι των διαπραγματεύσεων αλλά και να διακόψουν την "ανακωχή" που υποτίθεται ότι ισχύει από τότε που άρχισαν οι συνομιλίες και να ξαναρχίσουν τις δολοφονικές επιθέσεις ενάντια στους καθολικούς.

Με τους "ενωτικούς" δολοφόνους.

Η απάντηση της βρετανικής κυβέρνησης στους προκλητικούς αυτούς εκβιασμούς ήταν να ...πετάξει έξω τους αντιπροσώπους των Καθολικών και να προχωρήσει σε διάλογο με τους ίδιους τους αρχηγούς των "Ενωτικών" δολοφονικών συμμοριών.

Πριν λίγες βδομάδες η υπουργός του Μπλερ, Μο Μόουλαμ επισκέφθηκε για συνομιλίες στις φυλακές του Μέιζ τον περιβόητο Τζόνι Ανταιρ, τον ηγέτη μιας από τις πιο επικίνδυνες συμμορίες των "Ενωτικών" που έχει ομολογήσει πάνω από 20 φόνους Καθολικών. Στο κελί του ο Τζόνι Ανταιρ, που έχει το ψευδώνυμο "Τρελός Σκύλος" έχει κρεμάσει ένα τεράστιο πανό με μια νεκροκεφαλή και ένα μαχαίρι και την εύγλωτη επιγραφή: "Σκοτώστε τους όλους..."

Η Ιρλανδία ήταν η παλιότερη βρετανική αποικία. Οταν το 1921 απέκτησε την ανεξαρτησία της, ο βορράς αποσπάστηκε από τον νότο με στόχο να εξασφαλίσει τα βρετανικά συμφέροντα στην τότε κερδοφόρα βιομηχανική ζώνη γύρω από το Μπέλφαστ. Με τη δικαιολογία της προτεσταντικής πλειοψηφίας στις περιοχές του Ολστερ -όπως ονομάστηκε η βόρεια Ιρλανδία- οι Βρετανοί παραχώρησαν την εξουσία στους "Ενωτικούς" συμμάχους τους.

Οι "Ενωτικοί" έμειναν στην εξουσία μέχρι τις αρχές τις δεκαετίας του '70. Για πέντε δεκαετίες οι Καθολικοί παρέμειναν πολίτες δεύτερης κατηγορίας: η αστυνομία μπορούσε να τους συλλαμβάνει και να τους φυλακίζει χωρίς δίκη. Οι κοινωνικές παροχές, οι δουλειές, η εκπαίδευση παρέμειναν "προνόμια" των προτεσταντών. Η ανεργία των Καθολικών ήταν τρεις φορές μεγαλύτερη από ότι των Προτεσταντών.

Αυτό δεν σημαίνει ότι οι Προτεστάντες ήταν, ή είναι, προνομιούχοι. Κάθε άλλο. Οι διακρίσεις και το μίσος που καλλιεργούσαν ανάμεσα στα δυο κομμάτια του πληθυσμού, έδινε τη δυνατότητα στα αφεντικά να εκμεταλλεύονται στυγνά και τους μεν και τους δε. Σήμερα τα μεροκάματα στην βόρεια Ιρλανδία είναι τα χαμηλότερα σε όλη την βρετανική επικράτεια. Η ανεργία και η φτώχεια σαρώνουν και τις δυο κοινότητες. Οι δυο περιοχές με τα μικρότερα μεροκάματα στη βόρεια Ιρλανδία είναι η Μπαλιμένα, όπου το 80% είναι Προτεστάντες, και η Στραμπάν, όπου το 60% είναι Καθολικοί.

Καταπίεση

Η καταπίεση και οι διακρίσεις κατέληξαν σε εξέγερση στα τέλη της δεκαετίας του '60. Η βρετανική κυβέρνηση έδωσε διαταγή στον στρατό να την καταστείλει. Τον Γενάρη του 1972 το Τάγμα Αλεξιπτωτιστών του Βρετανικού Στρατού άνοιξε πυρ ενάντια σε μια ειρηνική διαδήλωση Καθολικών στο Ντέρι, αφήνοντας πίσω της 13 νεκρούς Η "ματωμένη Κυριακή" σημάδεψε και το τέλος της "ανεξαρτησίας" του Ολστερ. Από τότε η βόρεια Ιρλανδία κυβερνιέται άμεσα από το Λονδίνο. Ο βρετανικός στρατός παραμένει μέχρι σήμερα στην Ιρλανδία.

Παρά τις υποσχέσεις του Μπλερ, του "εκσυγχρονιστή" πρωθυπουργού της Βρετανίας που δίνει όρκους πίστης στην "ειρήνη", οι Ενωτικοί εξακολουθούν να έχουν την υποστήριξη του βρετανικού στρατού. Τον περσινό Ιούλη τα βρετανικά στρατεύματα βοήθησαν, με γκλομπς, δακρυγόνα και πλαστικές σφαίρες τις συμμορίες του Τριμπλ να κάνουν την παραδοσιακή τους "πορεία" τρόμου και μίσους μέσα από τις καθολικές συνοικίες του Μπέλφαστ.

Οι απλοί άνθρωποι στην βόρεια Ιρλανδία έχουν σιχαθεί τις σφαγές και τη βία που συνεχίζονται εδώ και πολλές δεκαετίες. Στις αρχές του μήνα χιλιάδες δημόσιοι υπάλληλοι, μισοί-μισοί Καθολικοί και Προτεστάντες, κατέβηκαν σε απεργία όταν μια από τις πιο σκληρές ομάδες των "ενωτικών", η LVF, απείλησε με δολοφονία κάποιους Καθολικούς συναδέλφους τους.

Υπάρχουν πάμπολλα παραδείγματα κοινών αγώνων που συνενώνουν τους Καθολικούς και τους Προτεστάντες εργάτες. Πάνω σ' αυτούς τους αγώνες μπορεί να στηριχθεί η αριστερά για να διώξει τα βρετανικά στρατεύματα, να αποσπάσει την εξουσία από τους φίλους τους, να εξαλείψει τις διακρίσεις και να εξασφαλίσει την ειρήνη στη Ιρλανδία. Μόνο μια αριστερά που παλεύει για το Σοσιαλισμό μπορεί να υλοποιήσει αυτή την προοπτική.

ΙΑΠΩΝΙΑ: Το θαύμα καταρρέει

Ο πανικός και η μαύρη απελπισία πλακώνουν τους βιομήχανους και τους τραπεζίτες της Ιαπωνίας. Υστερα από εφτά χρόνια στασιμότητας η ιαπωνική οικονομία -η δεύτερη μεγαλύτερη οικονομία του κόσμου- περνάει, σήμερα πια, σε βαθειά ύφεση.

Η κατάσταση είναι τόσο κρίσιμη που αναγκάζει ακόμα και τους ίδιους τους καπιταλιστές να μιλάνε δημόσια για κρίση. «*Η ιαπωνική οικονομία βρίσκεται στα πρόθυρα της κατάρρευσης*», δήλωσε ο Νόριο Οχίγκα, ο πανίσχυρος πρόεδρος της Σόνι -του γνωστού γίγαντα των ηλεκτρονικών συσκευών. «*Αν η οικονομική κατάσταση συνεχίσει να χειροτερεύει*», συμπλήρωσε, «*αυτο θα έχει αναμφισβήτητα καταστροφικές συνέπειες για την παγκόσμια οικονομία*».

Τις ίδιες μέρες που ο Οχίγκα έκφραζε ανοιχτά τους φόβους του ο πανικός απλωνόταν στο χρηματιστήριο του Τόκυο, καθώς εκατοντάδες επενδυτές έτρεχαν να ξεφορτωθούν όσο-όσο τις επασφαλείς τους μετοχές. Ο δείκτης Νικέι 225 καταποντίστηκε πλησιάζοντας επικίνδυνα το τελευταίο όριο ασφαλείας των 15.000 μονάδων. Η ισοτιμία του Γιέν ως προς το δολάριο έφτασε στο χαμηλότερο σημείο εδώ και ένα χρόνο. Η γνωστή διεθνής εταιρία οικονομικών αξιολογήσεων Μούντις, υποβάθμισε τα χρεώγραφα του ιαπωνικού δημοσίου, αμφισβητώντας στην ουσία τη δυνατότητα της κυβέρνησης του Τόκυο να ξεπληρώσει τα χρήματα που δανείζεται.

Κανένας δεν μπορεί να προβλέψει με ακρίβεια τι θα γίνει από εδώ και πέρα στην Ιαπωνία. Το βέβαιο, όμως, είναι ότι η περίοδος του θαύματος ανήκει οριστικά στο παρελθόν. Η δεύτερη μεγαλύτερη οικονομία του κόσμου έχει μπεί ανεπιστρεπτί στον κύκλο της ύφεσης, της κρίσης -που θα βαθαίνει όλο και περισσότερο- και της μόνιμης απειλής της κατάρρευσης.

Το ξέσπασμα της κρίσης στην Ιαπωνία πυροδότησε ένα νέο γύρο αντίστοιχων πτώσεων στο Χονγκ Κονγκ, τη Σινγκαπούρη, την Ταϊλάνδη, την Μαλαισία και τις Φιλιππίνες -τις οικονομίες της νοτιοανατολικής Ασίας που θρυμματίστηκαν από το κράχ του περασμένου Φθινοπώρου. Το 20% των εξαγωγών όλης της υπόλοιπης Ασίας καταλήγει στην Ιαπωνία. Οι συνέπειες, όμως, θα είναι αναμφίβολα πολύ βαθύτερες.

Το 50% της παγκόσμιας αποταμίευσης ανήκει στις πολυεθνικές και τις τράπεζες της Ιαπωνίας. Αν οι Ιάπωνες καπιταλιστές αποφασίσουν να επαναπατρίσουν έστω και ένα μέρος από τα κεφάλαιά τους για να στηρίξουν την οικονομία στη χώρα τους, το παγκόσμιο τραπεζικό σύστημα θα βρεθεί κυριολεκτικά στο χείλος του γκρεμού. Και αυτή η προοπτική δεν είναι καθόλου απίθανη: πολλές μεγάλες επιχειρήσεις σαν την Σονι, τη Νισάν ή την Χιτάτσι έχουν αρχίσει ήδη να περικόπτουν και να ακυρώνουν τις επεδύσεις τους στο εξωτερικό. Οι οικονομολόγοι φοβούνται σοβαρά ότι η ιαπωνική κρίση θα γίνει η αρχή μιας νέας, άγριας παγκόσμιας ύφεσης.

Αυτός ο κίνδυνος έκανε τον πρόεδρο Κλίντον να συμβουλεύσει την κυβέρνηση της Ιαπωνίας να λάβει σθεναρά μέτρα -δηλαδή να επιβάλει σκληρή λιτότητα που θα μπαλώσει τις τρύπες τις οικονομίας σε βάρος των εργατών. Το ίδιο νόημα είχε και η ομιλία του Τόνι Μπλερ, του πρωθυπουργού της Βρετανίας στην Ευρωασιατική Σύνοδο . «*Η διέξοδος*», είπε, «*βρίσκεται στην ακόμα μεγαλύτερη απορρύθμιση της οικονομίας, στην ακόμα μεγαλύτερη απελευθέρωση της αγοράς από τις κρατικές παρεμβάσεις*».

Τα παραμύθια της αγοράς, όμως, δεν πείθουν ούτε τα ίδια τα αφεντικά. Για να τονισει τον κίνδυνο της κατάρρευσης ο πρόεδρος της Σόνι παρομοίασε τον Χασιμότο, τον πρωθυπουργό της Ιαπωνίας, με τον Χέρμπερτ Χούβερ -τον πρόεδρο των ΗΠΑ την περίοδο του μεγάλου Κράχ του '29. «*Αν κοιτάξετε τι έλεγε ο Χούβερ στην αρχή της Μεγάλης Υφεσης και τι λέει σήμερα ο Χασιμότο, θα δείτε ότι είναι παρόμοια.*»

Η ψηλότερη ανεργία μετά τον πόλεμο

«*Ξέραμε εδώ και εξι-εφτά μήνες ότι η ιαπωνική οικονομία είχε πάρει την κάτω βόλτα*», έλεγε ο διευθυντής μιας μεγάλης χρηματιστηριακής εταιρίας του Λονδίνου, «*όμως μόνο τις τελευταίες μέρες έγινε φανερό ότι γκρεμίζεται σε μαύρη τρύπα*».

Το 1997 η αύξηση της παραγωγής της Ιαπωνίας ήταν μηδενική. Πολλοί οικονομολόγοι μιλούσαν ακόμα και για πτώση σε σχέση με την προηγούμενη χρονιά -κάτι που έχει να συμβεί πάνω από 20 χρόνια.

Μέσα στους δυο πρώτους μήνες της φετεινης χρονιάς η βιομηχανική παραγωγή έπεσε 3,3%, οι λιανικές πωλήσεις σημείωσαν κάμψη (σε ετήσια βάση) 7,1% ενώ τον Φλεβάρη η ανεργία έφτασε στο 3,6% -το ανώτατο σημείο σε ολόκληρη την μεταπολεμική ιστορία της Ιαπωνίας. «*Εχουμε μπεί σε με καθοδική πορεία*», δήλωσε ένας αμερικάνος οικονομολόγος. «*Τα πράγματα θα γίνουν γρήγορα πολύ άσχημα εδώ. Η οικονομία δεν είναι πιά σε θέση να δημιουργεί θέσεις εργασίας. Η γιορτή τέλειωσε*».

Στο μεταξύ η κυβέρνηση της Ιαπωνίας προσπαθεί να λύσει το πρόβλημα με φοροαπαλλαγές για τους καπιταλιστές και παραινέσεις στον πληθυσμό να τονώσει την ζήτηση ...καταναλώνοντας περισσότερα! Τα κανάλια έχουν γεμίσει με διαφημιστικά κινούμενα σχέδια, όπου οι πρωταγωνιστές φωνάζουν, όλο χαρά. «Μπράβοοο... Ας ξοδέψουμε λίγα χρήματα!», «Ας βγούμε για ψώνια, να αγοράσουμε καινούργια ρούχα», «Ας πάμε για σκι».

Οι παραινέσεις, όμως, και τα διαφημιστικά σποτάκια δεν μπορούν να κοροϊδέψουν τους εργάτες. Οι δημοσιογράφοι διαπιστώνουν ότι οι εργάτες έχουν τόσο μικρή εμπιστοσύνη σε αυτούς που βρίσκονται στην κορυφή της κοινωνίας και στα παχιά τους λόγια που προτιμάνε να βάζουν στην άκρη όσα χρήματα δεν είναι απολύτως απαραίτητα για να μπορούν να αντιμετωπίσουν τις δυσκολίες που βλέπουν να έρχονται.

Η μάχη των συλλογικών συμ

Χρειάζεται συλλογική δράση της εργ

Η εργατική τάξη βρίσκεται μπροστά στη μεγαλύτερη επίθεση που αντιμετώπισε τα τελευταία είκοση χρόνια. Κυβέρνηση και εργοδότες, συντονισμένα και οργανωμένα αμφισβητούν και απειλούν όλες σχεδόν τις κατακτήσεις και τα δικαιώματα της εργατικής τάξης.

Θέλουν να επιβάλουν πάγωμα των μισθων, κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων με την εφαρμογή των ατομικών συμβολαίων, κατάργηση της ΑΤΑ. Απαιτούν «απλελευθέρωση» των επιτοκίων που θα τους επιτρέψει να τα ανεβάσουν, επιβαρύνοντας ακόμη περισσότερο τον ήδη ανεπαρκή προϋπολογισμό των εργαζομένων.

Προωθούν τις ιδιωτικοποιήσεις ενώ οι απολύσεις ανέβασαν την ανεργία στο 4%. Η λιτότητα και οι περικοπές διαλύουν τα σχολεία και τα νοσοκομεία εξαιτίας των ελλείψεων σε προσωπικό και εξοπλισμό ενώ ξαναφέρνουν στην βουλή το νομοσχέδιο για την απαγόρευση των απεργιών, σε «ουσιώδεις υπηρεσίες».

Με την σκληρή και αδιάλλακτη στάση τους, ΟΕΒ και ΚΕΒΕ και με την στήριξη και ενθάρρυνση της κυβέρνησης Κληριδη, οδήγησαν σε αδιέξοδο τις διαπραγματεύσεις στον ένα κλάδο μετά τον άλλο.

Κινδυνεύει η οικονομία απο τις αυξησεις;

Την ίδια ώρα που αυτή η πολιτική δημιουργεί μια αφόρητη κατάσταση για χιλιάδες εργαζόμενους, οι βιομήχανοι, οι εργοδότες, η κυβέρνηση και διάφοροι οικονομολόγοι προσπαθούν να μας πείσουν ότι η οικονομία χρειάζεται «προσαρμογές» και «εκσυγχρονισμό» για να αντιμετωπίσει «τον ολοένα και αυξανόμενο ανταγωνισμό» και τη «προοπτική ένταξης στην Ε.Ε.».

Ολ αυτά βέβαια για να καταλήξουν να ζητούν και άλλες θυσίες απο τους εργαζόμενους. Μας λένε ότι η οικονομία δεν αντέχει να δίνει αυξήσεις κάθε χρόνο και οτι «οι αυξήσεις στους μισθούς θα δημιουργήσουν περισσότερα προβλήματα και κρίση», οτι «κάνουν λιγότερο ανταγωνιστική την οικονομία και εμποδίζουν τους επιχειρηματίες να επενδύουν με αποτέλεσμα να αυξάνεται η ανεργία».

Κανένα απο τα «επιχειρήματα» ενάντια στη αύξηση των μισθών δεν είναι αληθινό. Όλοι λένε ψέματα και στόχος τους είναι το πώς θα πείσουν τον κόσμο να ανεχθεί ακόμα μια χρονιά λιτότητας.

Το τροπάρι αυτής της κινδυνολογιας είναι τόσο παλιό όσο και ο ίδιος ο καπιταλισμός. Ο Μαρξ αναγκάστηκε να γραψει το «Μισθός, Τιμή, Κέρδος» πριν 130 ολόκληρα χρόνια για να απαντήσει ακριβώς στα ίδια επιχειρήματα: οτι τάχα οι αυξήσεις στους μισθούς ειναι ματαιοπονία γιατί το μόνο που πετυχαίνουν είναι να προκαλέσουν πληθωρισμό και τελικά να ανεβάσουν την ανεργία. Ηδη απο τότε ο Μαρξ είχε την δυνατότητα να απαντήσει οτι η ίδια η πραγματικότητα διαψεύδει την καταστροφολογία των απολογητών του καπιταλισμού.

Το 1848 στη Βρεττανία καθιερώθηκε με νόμο ο περιορισμός της εργάσιμης μέρας σε δέκα ώρες, απο δώδεκα που ήταν πριν. Οι «ειδικοί» εκείνης της εποχής, βάλθηκαν να αποδείξουν οτι έρχεται μείωση της συσσώρευσης, άνοδος των τιμών και απώλεια αγορών, *«γιατί η δωδεκάτη ώρα, που θέλετε να αφαιρέσετε απο τον κεφαλαιοκράτη, ειναι η μοναδική ώρα απο την οποία βγάζει το κέρδος του».*

Περίπου 150 χρόνια αργότερα, η θεωρία οτι τάχα οι καπιταλιστές βγάζουν τα κέρδη τους στη ...δωδεκάτη ώρα απασχόλησης των εργατών, μόνο γέλια μπορεί να προκαλεί, παρόλο που οι καπιταλιστές επαναλαμβάνουν τα ίδια γελοία επιχειρήματα μέχρι σήμερα.

Ο Μαρξ μας άφησε μια ολόκληρη θεωρία που εξηγεί τη σχέση ανάμεσα στα μεροκάματα, τις τιμές και τα κέρδη: την θεωρία της αξίας-εργασίας. Για να φτάσει στην επιστημονική αλήθεια ο Μαρξ βρίσκει το κλειδί σε ένα ιδιόμορφο εμπόρευμα που κυκλοφορεί στην αγορά του καπιταλισμού: την εργατική δύναμη. Ο εργάτης που παίρνει μεροκάματο για να πάει να δουλέψει, πουλάει κι αυτός ενα εμπόρευμα δηλαδή την ικανότητα του να προσφέρει εργασία. Το μυστικό της επιτυχίας του εργοδότη βρίσκεται στο γεγονός ότι αυτό το εμπόρευμα, του δίνει πολύ περισσότερη αξία απο τη δικία του.

Το μεροκάματο είναι η τιμή της εργατικής δύναμης και όπως για καθε εμπόρευμα, αντιστοιχεί στη αξία του, δηλαδή στη ποσότητα της εργασίας που χρειάζεται για την παραγωγή του. Με άλλα λόγια το μεροκάματο αντιστοιχεί στην *«αξία των μέσων συντήρησης που απαιτούνται για την παραγωγή, την ανάπτυξη, τη διατήρηση και τη διαιώνιση της εργατικής δύναμης».*

Χάρη στα μεροκάματα των μελών της, μια εργατική οικογένεια εξασφαλίζει το φαγητό, τον ύπνο, το ντύσιμο και την ξεκούραση των μεροκαματιάρηδων ώστε να είναι έτοιμοι να ξαναπάνε για δουλεία κάθε πρωί, αλλα και την επομένη γενηά εργατών που θα τους αντικαταστήσει.

Υπεραξία

Ομως, οι ώρες εργασίας που απαιτούνται για να παραχθουν τα προϊόντα που αντιστοιχούν στο μεροκάματο, είναι πολύ λιγότερες απο το οχτάωρο που δίνει ο εργατης οταν έχει πουλήσει την εργατική του δύναμη. Η εργάσιμη μέρα είναι χωρισμένη σε δυο μέρη: ενα μέρος που αποτελεί πληρωμένη εργασία και ένα δεύτερο μέρος που παραμένει απλήρωτο και αποτελεί την πηγή κέρδους ή την υπεραξία οπως την ονομάζει ο Μαρξ.

«*Μπορούμε να πούμε*», γραφει ο Μαρξ, *«οτι με δεδομένα τα όρια της εργάσιμης μέρας, το ανώτατο όριο κέρδους αντιστοιχεί στο κατώτατο όριο του μισθού και οτι με δεδομένο το μισθό, το ανώτατο όριο κέρδους αντιστοιχεί με μια παράταση της εργάσιμης μέρας που συμβιβάζεται με τις σωματικές δυνάμεις του εργάτη... Ο καθορισμός του πραγματικού βαθμού εκμετάλευσης ρυθμίζεται απο μια συνεχή πάλη ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία, γιατί ο κεφαλαιοκράτης τείνει διαρκώς να μειώσει το μισθό στο φυσικό κατώτατο όριο του και να επεκτείνει την εργάσιμη μερα στο φυσικό ανώτατο όριο της, ενω ο εργάτης σταθερά ασκεί πίεση προς την αντίθετη κατεύθυνση. Η υπόθεση κρίνεται στο ζήτημα του συσχετισμού των δυνάμεων των δυο αντιμαχωμένων»*

Σ'αυτή την βασική αλήθεια που αποκαλυψε ο Μαρξ, βρίσκεται η καλύτερη απάντηση σε όσους επιμένουν ακόμα σήμερα να μας πείσουν οτι η πάλη για αυξήσεις στα μεροκάματα ειναι ματαιοπονία. Ματαιοπονία είναι η πολιτική που περιμένει οικονομική βελτίωση των εργαζομένων μέσα απο τα σταθεροποιητικά προγράμματα της οικονομίας και τις «προσαρμογές» που μειώνουν τους μισθούς.

Ακόμα σήμερα το εργατικό κόστος στην Κύπρο είναι πολύ κατώτερο απο τη Γερμανία και πολυ ανώτερο απο την Ιορδανία. Ομως τα προϊόντα που κυριαρχούν στην αγορά είναι τα εμπορεύματα της Γερμανίας και οχι της Ιορδανίας, όπως και στον καιρό του Μαρξ κυριαρχούσαν τα εμπορεύματα της Βρετανίας, έστω και αν είχε τα μαγαλύτερα μεροκάματα του κόσμου.

Η λύση ποτέ δε ήταν ο αγώνας δρόμου ανάμεσα στους εργάτες για το ποιός θα προσφέρει το φτηνότερο εργατικό δυναμικό. Οι «προσαρμογές» και οι θύσιες δεν πρόκειται να φέρουν κανένα καλό για την κοινωνία και τους εργαζόμενους, θα μετατραπούν σε νέα μεγαλύτερα κέρδη στις τζέπες των καπιταλιστών και θα ανοίξουν την όρεξη για νέες ακόμα μεγαλύτερες υποχωρήσεις.

Η λύση βρίσκεται και σήμερα στην στρατηγική που χάραξε ο Μαρξ σαν αποτέλεσμα της ανάλυσης του για την σχέση μισθού-κέρδους: καθημερινή πάλη των συνδικάτων για αυξήσεις στα μεροκάματα σε βάρος των κερδών και σύνδεση αυτής της πάλης με τη συνολική προοπτική της εργατικής τάξης για κατάργηση της μισθωτής εκμετάλευσης, γιά να πάρουν οι εργάτες στα χέρια τους όλο το πλούτο που παράγουν.

Αυξήσεις σύμφωνα με την παραγωγικότητα;

Οι ηγεσίες των συντεχνιών οχι μόνο δεν δίνουν μια τέτοια ταξική απάντηση, αλλά παίζουν στο ιδιο μοτιβο της κινδυνολογίας για να δικαιολογήσουν τις χαμηλές αυξήσεις που ζητούν. Υπερηφανεύονται ότι είναι υπεύθυνες γιατί *«έχουν αυτοπεριορίσει τα αιτήματα των εργαζομένων, αντιλαμβανόμενοι τα προβληματα της εθνικης οικονομίας»* δηλαδή τα προβλήματα των ελληνοκυπριακών επιχειρήσεων.

Ο Αβρααμ Αντωνιου δήλωσε στον ΑΝΤ1 οτι: «το συνδικαλιστικό κίνημα περιόρισε τις αυξήσεις τα τελευταία τέσσερα χρόνια στο ύψος της παραγωγικότητας». Αποδέχονται δηλαδή όχι μόνο τα επιχειρήματα των καπιταλιστών ότι οι αυξήσεις στους μισθούς δημιουργούν προβλήματα στην οικονομία αλλά δέχονται καί τη σύνδεση των μισθών με την αύξηση της παργωγικότητας.

Αυτό όμως, μόνο σε βάρος της εργατικής τάξης μπορεί να αποβεί και υπέρ των κεφαλαιοκρατών.

Οι βιομήχανοι και οι τραπεζίτες έχουν δει τα κέρδη τους να εκτινάσσονται τα τελευταία χρόνια. Η ΣΥΤΑ και η ΑΗΚ ανακοίνωσαν κέρδη πάνω απο 20 εκατομμύρια λιρες. Οι τράπεζες ανακοίνωσαν κέρδη δεκάδων εκατομμυρίων λιρών η μια μετά την άλλη. Ο Σιακόλας και η Woolworth ανακοίνωσαν αύξηση των κερδών, της τάξης του 70.2%!. Ακόμα και η ΚΕΟ που πέταξε στο δρόμο πρόσφατα 82 εργαζομενους (με κόστος μισθών μόνο 700.000 λιρες) αύξησε τα κέρδη της κατα 16.2%, ανεβάζοντας τα στα 4.3 εκ. λίρες.

Παρόλα αυτά οι ηγεσίες των συντεχνιών επιμένουν να συνδέουν τις αυξήσεις με το ύψος της παραγωγικότητας και ακόμα σε πολλούς κλάδους πίο κάτω και απ' αυτή. Το τελικό αποτέλεσμα αυτής της ταχτικής είναι οι πλούσιοι να γίνονται πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι. Το μεριδιο των μισθωτών στο Εθνικό Εισόδημα κατά το 1986 ηταν 48.9%, αυτό έπεσε στο 45% το 1990 και συνεχίζει στην ίδια πτωτική τάση, ενω σήμερα οι πραγματικοί μισθοί έχουν πέσει στα επίπεδα του'93.

Η αύξηση της παραγωγικότητας γιά τους εργαζομένους πληρώνεται με αίμα αφού αυτή σημαίνει εντατικοποίηση της δουλειάς καί περισσότερα εργατικά ατυχήματα. Ακόμα οι βιομήχανοι, οι τραπεζίτες και οι μεγαλέμποροι προτιμούν να βγάζουν την δουλειά φτηνά με υπερωρίες, αυξάνοντας έτσι τις στρατιές των ανέργων. Σύμφωνα με τον Μαρξ: *« Η υπερβολική εργασία του απασχολούμενου τμήματος της εργατικής τάξης πυκνώνει τις γραμμές των εφεδρειών της (των ανέργων), ενώ η εντεινόμενη πίεση που ασκείται απο τον ανταγωνισμό των τελευταίων πάνω στους απασχολούμενους εργάτες, τους εξαναγκάζει σε υπερβολική εργασία και σε υποταγή στις υπαγορεύσεις*

υβάσεων

γατικής τάξης

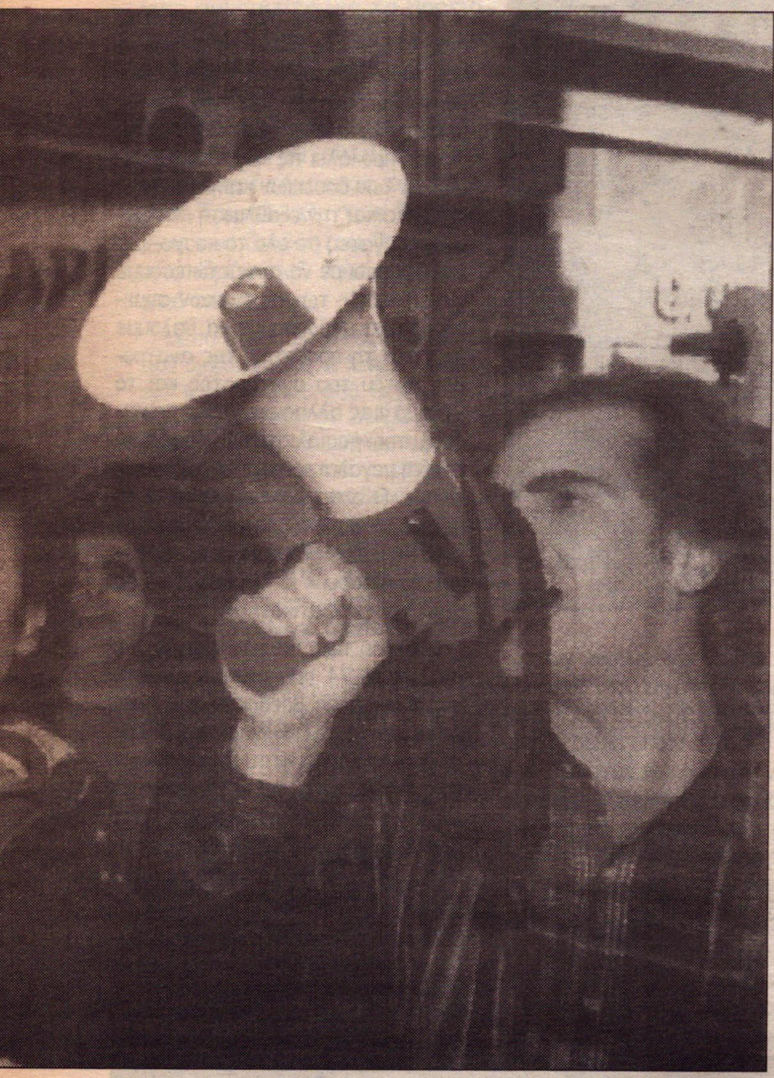

του κεφαλαίου».

Δηλαδή όσο πιό πολύ αυξάνεται η παραγωγικότητα τόσο πιό πολύ αυξάνονται οι άνεργοι, με αποτέλεσμα αυτοι που εργάζονται να δουλεύουν περισσότερο και να μη διεκδικούν βελτίωση της θέσης τους απο φόβο μήπως χάσουν την δουλειά τους.

Στην Αμερική η μέση παραγωγικότητα των Αμερικανών εργατών αυξήθηκε μεταξύ 1992 και 1997 περισσότερο απο το 30%, παρόλα αυτά ο πραγματικός μισθός έπεσε κατα 13%. Η αύξηση της παραγωγικότητας δεν σημαίνει και αύξηση των μισθών. Αντίθετα αυξάνει τους κινδύνους για εργατικά ατυχήματα, μεγαλώνει την ανεργία και αποδυναμώνει τα συνδικάτα.

Γι'αυτό παλεύουμε για αυξήσεις οχι σύμφωνα με την παραγωγικότητα αλλά σύμφωνα με τις ανάγκες μας. Οσα περισσότερα μπορούμε να πάρουμε τόσο το καλύτερο. Ετσι και αλλοιώς τα δικαιούμαστε αφού εμείς παράγουμε όλο το πλούτο.

Νικος Αγιομαμιτης

Αριστερή Απάντηση

Στην συντονισμένη επίθεση των εργοδοτών και της κυβέρνησης χρειάζεται μια ανάλογη απάντηση απο την πλευρά των εργατών και των συντεχνιών.

Ηδη ένας - ένας οι διάφοροι κλάδοι εξαγγέλουν μέτρα. Οι οικοδόμοι, οι μεταλλεργάτες, οι ταχυδρομικοί, οι νοσοκομειακοί. Οι 24ωρες και αποσπασματικές κινητοποιήσεις όμως δεν είναι αρκετές γιά να φέρουν τη νίκη. Αντίθετα σπάζουν το ηθικό και την αυτοπεποίηθηση των εργαζομένων και φέρνουν την απογοήτευση.

Σήμερα όλοι οι εργαζόμενοι, είτε αυτοί ανήκουν στον δημόσιο και ημικρατικό τομέα, είτε στον ιδιωτικό τομεα, παλεύουν για τα ίδια αιτήματα και αντιμετωπίζουν τις ίδιες επιθέσεις εξαιτίας της κοινής στάσης που κρατούν τα αφεντικά και η κυβέρνηση. Για να αντιμετωπιστεί αυτή η συντονισμένη και οργανωμένη επίθεση των εργοδοτών και της κυβέρνησης χρειάζεται μια εξίσου οργανωμένη και συντονισμένη απάντηση απο το σύνολο της εργατικής τάξης.

Χρειάζεται η συμπαράσταση και η αλληλεγγύη του ενος κλάδου στον άλλο και ο συντονισμός των αγώνων. Δεν μπορεί να κινητοποιούνται την μια βδομάδα οι οικοδόμοι και την άλλη οι μεταλλουργοί.

Οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα μας δείχνουν το δρόμο. Στο νομοσχέδιο για την Ολυμπιακή απάντησε ολόκληρη η εργατική τάξη, δημόσιοι και ιδιωτικοί με 24ωρη Πανελλαδική απεργία που κάλεσε η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ παραλύοντας τα πάντα.

Με τέτοιες κινητοποιήσεις μπορούμε και εμείς να νικήσουμε. Με μια 24ωρη ή 48ωρη γενική απεργία μπορούμε να σπάσουμε τον τσαμπουκά του Πίττα και του Χριστοδούλου.

Τι λενε οι Σοσιαλιστες

Γιά την αποποινικοποίηση της ομοφυλοφιλίας

Εδώ και πέντε χρόνια το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο έχει εκδώσει απόφαση σύμφωνα με την οποία η Κυπριακή Δημοκρατία πρέπει να προχωρήσει στην αποποινικοποίηση της ομοφυλοφιλίας. Το Συμβούλιο της Ευρώπης έδωσε στην κυβέρνηση μια τελευταία αναβολή για να συμμορφωθεί με την απόφαση αυτή μέχρι τις 29 Μάη. Διαφορετικά η Κύπριακή Δημοκρατία μπορεί να βρεθεί έξω από το Συμβούλιο της Ευρώπης.

Η υποκρισία της κυβέρνησης και όλων ανεξαίρετα των κομμάτων που κόπτονται τάχα για την "καταπάτηση των ανθρώπινων δικαιωμάτων" έχει φτάσει στα όρια της γελοιότητας. Στην καλύτερη περίπτωση αντιμετωπίζουν την αποποινικοποίηση της ομοφυλοφιλίας σαν «αναγκαίο κακό».

Ιστορία

Για να μπορέσουμε να ξεσκεπάσουμε αυτή την ξετσίπωτη υποκρισία πρέπει να έχουμε μια ξεκάθαρη θέση πάνω στο ζήτημα της ομοφυλοφιλίας.

Στην Κύπρο, παρ'όλο που τα τελευταία χρόνια κανένας ομοφυλόφιλος δεν διώχτηκε ποινικά, η αστυνομία «νόμιμα», συνεχίζει να εκβιάζει και να εξευτελίζει νέους στο τμήμα επειδή είναι ομοφυλόφιλοι. Το πιο διαδεδομένο επιχείρημα ενάντια στους ομοφυλόφιλους είναι ότι αποτελούν «κίνδυνο» για την κοινωνία και ότι η ομοφυλοφιλία αντίκειται στον «φυσικό νόμο».

Η ιστορία, όμως, είναι γεμάτη από παραδείγματα κοινωνιών που θεωρούσαν τις ομοφυλοφιλικές σχέσεις απόλυτα φυσιολογικές.

Είναι γνωστό ότι στην αρχαία Ελλάδα η ομοφυλοφιλία όχι μόνο ήταν απλά αποδεκτή αλλά υμνήθηκε το ίδιο με την ετεροφυλόφιλη ερωτική σχέση. Ξέρουμε για τα ομοφυλόφιλα ζευγάρια στο Στράτο των Σπαρτιατών, στον Ιερό Λόχο των Θηβαίων αλλά και τους Σαμουράι στην Ιαπωνία.

Αυτό δεν σημαίνει βέβαια, ότι όλες οι παλιότερες κοινωνίες ήταν ανεκτικές απέναντι στις ομοφυλοφιλικές σχέσεις. Η χριστιανική θρησκεία, για παράδειγμα, τις θεωρούσε πάντα «αμαρτωλές», όπως θεωρούσε άλλωστε όλες τις ερωτικές σχέσεις που δεν είχαν άμεσο σκοπό την τεκνοποίηση.

Οικογένεια

Ακόμα και στις προκαπιταλισιτκές κοινωνίες όπου η κυρίαρχη ηθική αποδοκίμαζε την ομοφυλοφιλία, οι ομοφυλόφιλοι δεν διώκονταν ποινικά. Γιατί τότε, οι ανώτερες τάξεις ενδιαφέρονταν κύρια για την «ηθική» της δικής τους οικογένειας, ώστε να διασφαλίζουν το πέρασμα του πλούτου στους απόγονους τους.

Όμως με την εμφάνιση του καπιταλισμού αυτή η εικόνα ανατράπηκε. Για τους καπιταλίστες γίνεται πολύτιμη η ενίσχυση του θεσμού της οικογένειας και στις κατώτερες τάξεις. Η ομοφυλοφιλία θεωρείται «αφύσικη» γιατί έρχεται σε αντίθεση με την οικογένεια, το εργοστάσιο όπου παράγεται και ανατρέφεται η νέα γενιά εργατών με τον πιο φτηνό τρόπο, με την απλήρωτη δουλειά στο σπίτι, κατά κανόνα των γυναικών.

Για αυτό και η καταπίεση της ομοφυλοφιλίας από ιστορική άποψη είναι πολύ πρόσφατο φαινόμενο και πήρε διαστάσεις υστερίας με την εμφάνιση του καπιταλισμού. Διώκεται, επειδή ακριβώς η ομοφυλοφιλία αποσυνδέει την απόλαυση του σεξ από την αναπαραγωγή της εργατικής τάξης.

Ασφαλώς η ανθρώπινη σεξουαλική συμπεριφορά δεν είναι ούτε «φυσική» ούτε «αφύσικη». Είναι η κοινωνία που δημιουργεί τα πρότυπα της ανθρώπινης δραστηριότητας, που καθορίζει τι είναι παραδεκτό, και όχι οι νόμοι της φύσης.

Η παράδοση της Αριστεράς

Η αριστερά απ'την εποχή Ακόμα των ουτοπικών σοσιαλιστών του περασμένου αιώνα, αντιμετώπισε την ομοφυλοφιλία όχι σαν μια «παρέκκληση», αλλά σαν μια σεξουαλική συμπεριφορά η οποία έχει κάθε δικαίωμα νόμιμης και ελεύθερης έκφρασης. Το SPD, το Γερμανικό Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα — το μεγαλύτερο εργατικό Κόμμα του κόσμου στις αρχές του αιώνα - υπερασπίσθηκε σθεναρά την ελεύθερη σεξουαλική έκφραση των ομοφυλόφιλων και πάλεψε ενάντια στην ποινικοποίηση τους.

Το πρώτο ουσιαστικό βήμα για την εξάλειψη της καταπίεσης των ομοφυλόφιλων ήρθε με τη νίκη της επανάστασης στη Ρωσία του 1917.

Δυο μόνο μήνες αργότερα τα εργατικά συμβούλια (τα σοβιέτ) κατάργησαν όλους τους νόμους και όλες τις διατάξεις που ποινικοποιούσαν τις ερωτικές σχέσεις ανάμεσα σε άτομα του ίδιου φύλου. όπως έγραφε ο μπολσεβίκος Γκριγκόρι Μπάτκις το 1923:

« Η Σοβιετική νομοθεσία διακηρύσσει την μη ανάμιξη του κράτους και της κοινωνίας στα σεξουαλικά ζητήματα, στο βαθμό που κανείς δεν πληγώνεται και κανενός τα δικαιώματα δεν θίγονται. Αυτό αφορά την ομοφυλοφιλία και διάφορες άλλες μορφές σεξουαλικής ικανοποίησης οι οποίες θεωρούνται από την Ευρωπαϊκή νομοθεσία προσβολή κατά της ηθικής. Η Σοβιετική νομοθεσία αντιμετωπίζει αυτές τις σεξουαλικές εκδηλώσεις όπως ακριβώς τη λεγόμενη «φυσιολογική» πράξη».

Μέσα σε λίγες βδομάδες στην πιο καθυστερημένη χώρα της Ευρώπης — σε μια χώρα όπου η συντριπτική πλειοψηφία ήταν ακόμα αναλφάβητη και όπου η δύναμη της Ρωσικής Εκκλησίας πάνω στις μάζες ήταν τέτοια που θα την ζήλευαν ο Χρυσόστομος και οι Συνοδικοί του — η μπολσεβίκικη επανάσταση κατάφερε όσα δεν έχουν καταφέρει μέσα σε δεκάδες χρόνια οι «φιλελεύθερες» μεταρρυθμίσεις οπουδήποτε αλλού.

Απελευθέρωση

Σήμερα κάτω από το τελεσίγραφο του Συμβουλίου της Ευρώπης οι πιο επιτήδειοι από τους βουλευτές παρουσιάζονται διατεθειμένοι να αλλάξουν το νόμο όχι γιατί αυτό επιβάλλει η στοιχειώδης δημοκρατία, αλλά για να διατηρήσουν τα «εθνικά οφέλη» που μπορούν να τους αποφέρουν οι αρμονικές σχέσεις με την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Από τα κόμματα της Δεξιάς και της συντηρησης αυτή η υποκριτική στάση είναι αναμενόμενη. Από το ΑΚΕΛ, όμως, το Κόμμα που θέλει να μιλά στο όνομα των συμφερόντων της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων, θα περίμενε κανείς τουλάχιστον μια στάση στηριγμένη σε βασικές δημοκρατικές αρχές. Να όμως τι δήλωσε, μόλις πριν ένα χρόνο, ο Χριστόφιας στο περιοδικό «Όμικρον»:

"Δεν έχουμε καταλήξει ακόμα σαν Κόμμα. αλλά δεν νομίζω ότι θα κριθεί η προοδευτικότητα των οποιονδήποτε, με το αν θα συνταχθούν με το νομοσχέδιο για την ομοφυλοφιλία ή αν θα το καταψηφίσουν Ο οποιοσδήποτε μπορεί να έχει μια άλφα άποψη που να είναι προοδευτικότατη, αλλά όταν λαμβάνονται συλλογικές αποφάσεις πρέπει να λαμβάνεται υπόψη ο κοινωνικός περίγυρος και πόσο προωθημένος είναι".

Το ζήτημα βέβαια δεν είναι το πόσο προωθημένος είναι «ο κοινωνικός περίγυρος» αλλά πόσο σοσιαλιστικά προωθημένο είναι το ίδιο το ΑΚΕΛ. Όταν έγνοια του ΑΚΕΛ είναι πως θα χαϊδέψει τις πιο οπισθοδρομικές και αντιδραστικές προκαταλήψεις που υπάρχουν στην κοινωνία για να μαζέψει περισσότερους ψήφους, οι δημοκρατικές, πόσο μάλλον οι σοσιαλιστικές αρχές, πάνε κυριολεκτικά περίπατο. Ευτυχώς πού δεν υιοθετούν όλοι οι βουλευτές του ΑΚΕΛ - Αριστερά τις απόψεις του Χριστόφια και υπάρχουν οι εξαιρέσεις όπως τον Λιλλήκα που απο την αρχή υποστήριξε ανοιχτά την αποποινικοποίηση της ομοφυλοφιλίας.

Η καταπίεση των ομοφυλόφιλων αφορά άμεσα την εργατική τάξη. Οι επιθέσεις των καπιταλιστών ενάντια στο εργατικό κίνημα πανε χέρι-χέρι με επιθέσεις, ακόμα και πογκρόμ, ενάντια στους ομοφυλόφιλους.

Επί πλέον, με τον ρατσισμό, την καταπίεση των ομοφυλόφιλων και των γυναικών, οι καπιταλίστες επιδιώκουν να διασπάνε την εργατική τάξη και να την αποδυναμώνουν.

Για αυτό και η αποποινικοποίηση της ομοφυλοφιλίας αλλά και η πάλη ενάντια στην καταπίεση των ομοφυλόφιλων αφορά το σύνολο της εργατικής τάξης *πολιτικά*.

Ο αντίπαλος των ομοφυλόφιλων δεν είναι η "κοινωνία", είναι ο καπιταλισμός, τα αφεντικά, ο ταξικός εχθρός και τα ιδεολογικά του στηρίγματα όπως η εκκλησία και τα ΜΜΕ.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

ΟΙΚΟΔΟΜΟΙ

Ενότητα και αγώνας

Σε απεργιακες κινητοποιησεις κατεβαινουν οι οικοδομοι. Ξεκινουν με 24ωρη απεργα στις 6 Μαη και αν δεν υπαρξει ανταποκριση απο το Συνδεσμο Εργολαβων τα μετρα θα συνεχιστουν.

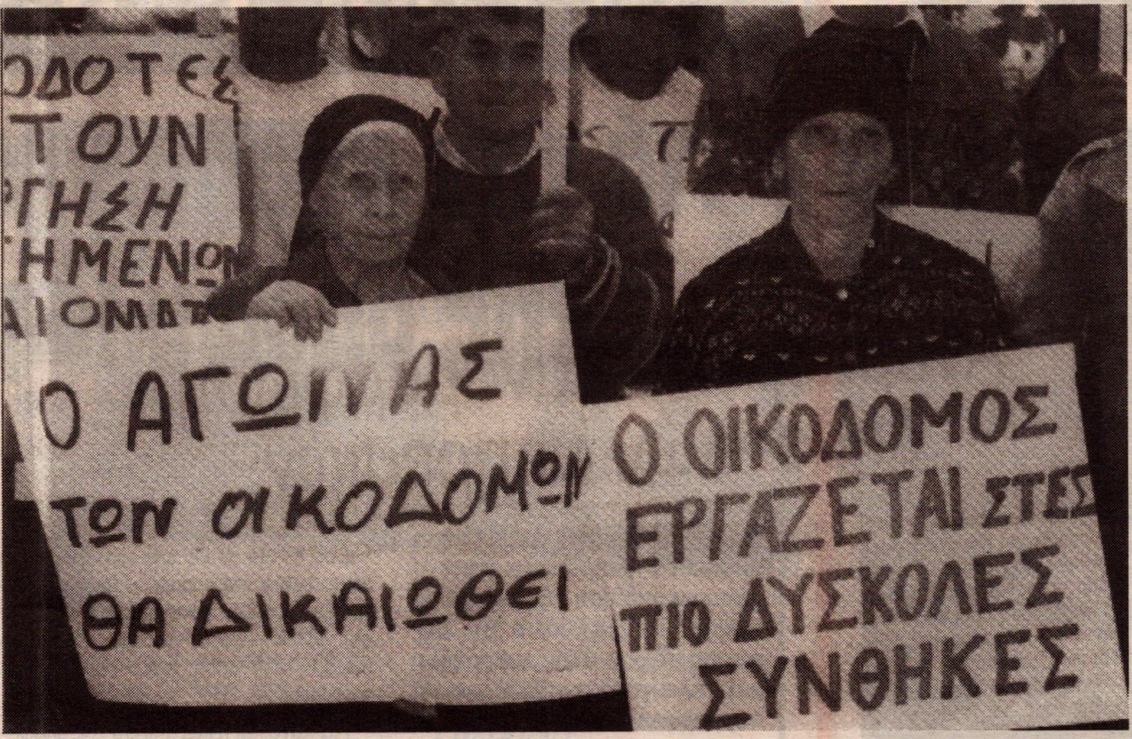

Σε αυτη την αποφαση κατεληξαν οι γενικες συνελευσεις των οικοδομων μετα το αδιεξοδο που προεκυψε στις διαπραγματευσεις εξαιτιας της επιμονης της Ομοσπονδιας Συνδεσμων Εργολαβων Οικοδομων, με οδηγιες της ΟΕΒ, στην παγοποιηση μισθων και ωφεληματων.

Το Υπουργειο Εργασιας δηλωσε αδυναμια να υποβαλει μεσολαβητικη προταση για τα αιτηματα στην οικοδομικη βιομηχανια στηριζοντας αλλη μια φορα την πολιτικη των εργοδοτων. Πολιτικη που εχει σαν στοχο την παγοποιηση των μισθων, την καταργηση της ΑΤΑ και αλλων κατακτησεων, οπως το δικαιωμα στην απεργια. Ετσι οι 20.000 περιπου οικοδομοι αποφασισαν δυναμικες κινητοποιησεις διεκδικωντας μισθολογικες αυξησεις και προασπιζοντας τα κεκτημενα δικαιωματα τους.

Πανεργατικός αγώνας

Με δεδομενη ομως την αδιαλλαξια των εργοδοτων και τη σκληρη σταση που κρατα συνολικα η ΟΕΒ χρειαζεται απεργια διαρκειας σε ολοκληρη την οικοδομικη βιομηχανια και τους συναφείς κλαδους που ετσι και αλλοιως εχουν και αυτοι καταληξει σε αδιεξοδο, οπως οι ηλεκτρολογοι, οι μεταλλεργατες κλπ.

Με αυτο το τροπο θα ανεβει το ηθικο και η αυτοπεποιθηση των εργατων για να δωσουν την μαχη δυναμικα και να δειξουν στ' αφεντικα ποσο αποφασισμενοι ειναι να διεκδικήσουν τα δικαια αιτηματα τους. Μονο ετσι μπορουν να αναγκασουν τους εργοδοτες σε υποχωρηση.

Δυστυχως ομως οι ηγεσιες των συντεχνιων αντι να βαλουν μπροστα μια τετοια προοπτικη φαινεται οτι ετοιμαζονται παλι να καλούν αποσπασματικες 24ωρες ή 48ωρες απεργιες οπως εγινε για την ανανεωση της προηγουμενης συμβασης. Τετοιες κινητοποιησεις ομως δεν ειναι αποτελεσματικες γιατι κουραζουν και απογοητευουν τους εργατες και σπαζουν το δικο τους ηθικο αντι των αφεντικων.

Οχι στο ρατσιμό

Αυτο ομως δεν ειναι το μονο προβλημα που υπαρχει στη σταση της ηγεσιας των συντεχνιων. Προσπαθουν να ριξουν την ευθυνη για την κριση και την ανεργια στην οικοδομικη βιομηχανια στους ξενους εργατες. Με αυτο το τροπο ομως οι ηγεσιες των συντεχνιων ερχονται απο μονες τους και διασπουν την εργατικη ταξη σε ντοπιους και ξενους, νομιμους και παρανομους.

Με αυτο το τροπο δινουν αλλοθι στα αφεντικα που ειναι οι πραγματικοι υπευθυνοι για τις απολυσεις και την κριση και αδυνατιζουν το μετωπο αντιστασης των εργατων. Δινουν ιδεολογικα επιχειρηματα στον καθε ρατσιστη και ανοιγουν το δρομο στα διαφορα φασιστοειδη να βγουν ανοιχτα εξω και να ριχνουν το φασιστικο τους φαρμακι.

Αυτο πρεπει να σταματησει αμεσως. Οι εργατες δεν εχουν τιποτα να μοιρασουν μεταξυ τους. Για τις απολυσεις φταινε τα αφεντικα και το βρωμικο ανταγωνιστικο τους συστημα που προκαλει τις κρισεις, τα κλεισιματα των δουλειων και ριχνει στη φτωχεια και την εξαθλιωση εκατομμυρια εργατες σε ολο το κοσμο. Για να μπορεσουμε να αντιμετωπισουμε τις επιθεσεις των αφεντικων σημερα, για να μπορεσουμε να βαλουμε μπροστα τη προοπτικη της ανατροπης αυτου του συστηματος και το χτισιμο μιας αλλης ανωτερης κοινωνιας, της σοσιαλιστικης, χρειζομαστε τη μεγαλυτερη ενοτητα των εργατων. Γι αυτο δεν πρεπει να αφησουμε τα ρατσιστικα επιχειρηματα εναντια στου ξενους να παρασυρουν και να χασουμε απο μπροστα μας αυτη τη πραγματικοτητα.

Εξαλλου πως θα μας φαινονταν, αν μετα το '74, που χιλιαδες ελληνοκυριοι οικοδομοι βρεθηκαν στις Αραβικες χωρες, τη Βουλγαρια και αλλου να δουλευουν για να συντηρησουν τις οικογενειες τους, αν ξεσηκωνονταν εναντιον τους οι ντοπιοι εργατες; Σιγουρα θα τους θεωρουσαμε ρατσιστες. Γιατι λοιπον σημερα ειμαστε ετοιμοι να κανουμε εμεις το ιδιο;

Εκεινο που χρειαζονται οι οικοδομοι ειναι ενοτητα και αγωνα. Αυτος ειναι ο δρομος για τη νικη.

Μαρια Κωνσταντινου

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΙ

Κλιμάκωση των μέτρων μέχρι την νίκη

«Θα επιληφθουμε του θεματος μετα τις προεδρικες εκλογες» ηταν η καιροσκοπικη υποσχεση που εδωσε η κυβερνηση στους ταχυδρομικους για την επιλυση των προβληματων που αντιμετωπιζουν. Με αυτη την υποσχεση της κυβερνησης οι ταχυδρομικοι ανεστειλαν τα απεργιακα μετρα μερες πριν τις εκλογες.

Το θεμα βεβαια εξακολουθει να ειναι το ιδιο σημερα όπως και πριν τις εκλογες: η μονιμοποιηση των εκτακτων, η προσληψη προσωπικου για την συμπληρωση κενων θεσεων που η κυβερνηση συμπληρωνει με τις προσληψεις ωρομισθιων διανομεων, η βελτιωση του ωραριου και των συνθηκων εργασιας. Με αυτα τα αιτηματα οι ταχυδρομικοι παρελυσαν στις 23 Απριλιου ολα τα ταχυδρομεια για 2 ωρες.

Η κυβερνηση αρνειται να ικανοποιηση τα αιτηματα των ταχυδρομικων γιατι στο προγραμμα της ειχε και εχει πάντα την ιδιωτικοποιηση των ταχυδρομειων. Αυτο άλλωστε ηταν και η πολιτικη που χαραξε ο Γενικος Διευθυντης της ΟΕΒ, Αντωνης Πιεριδης σε συνεδρια που συσταθηκε απο το Διεθνες Γραφειο Εργασιας(ILO), τις ιδιες μερες που οι ταχυδρομικοι κατεβαιναν στην 2ωρη σταση εργασιας.

Οι ταχυδρομικοι ομως εχουν αλλα σχεδια. Η 2ωρη σταση εργασιας ηταν η επανεναρξη του αγωνα των ταχυδρομικων για να τους παραχωρηθουν αυτα που τους υποσχεθηκαν προεκλογικα. Απο τις 4 Μαΐου θα απεχουν απο καθε ειδους υπερωριακη απασχοληση και στις 7 Μαΐου θα κατεβουν σε 24ωρη απεργια.

Ουσιαστικα οι ταχυδρομικοι κατεβαινουν σε απεργια για να διεκδικησουν αυτο που δικαιουνται εκατομμυρια εργαζομενοι στην Κυπρο και στην Ευρωπη. Το δικαιωμα να εργαζονται σε μονιμη και πενθημερη βαση, κατω απο ανθρωπινες συνθηκες.

Σημερα στα ταχυδρομεια υπαρχουν διανομεις που εργαζονται για 9 συνεχομενα χρονια σε εκτακτη βαση. Ο μεσος διανομεας καλυπτει κατα μεσο ορο 46 χλμ την ημερα. Πρεπει να καλυψει χειμωνα-καλοκαιρι με την μοτορα 2500 σπιτια σε 3 ωρες.

Πριν εναμιση χρονο οι ταχυδρομικοι κατεβηκαν σε απεργια εναντια στις ιδιωτικοποιησεις. Τοτε η κυβερνηση ισχυριζονταν οτι λογω ελλειψης προσωπικου θα προχωρουσε στις ιδιωτικοποιησεις. Τολμουσε να πει αυτο το ψεμα παρα το οτι η ιδια η κυβερνηση αφηνε εκατο μονιμες θεσεις κενες ενω ταυτοχρονα εργοδοτουσε όπως και τωρα σε εκτακτη βαση δεκαδες ταχυδρομικους και τους εξαναγκαζε για χρονια να εργαζονται πανω σε εξαημερη βαση. Το ιδιο εκανε και με τους ωρομισθιους. Με αυτο τον τροπο το Ταχυδρομειο μπορει να κανει κερδη της ταξης των 2,5 εκατομμυριων λιρων τον χρονο!

Στο παρελθον η αποφασιστικοτητα και η επιμονη που εδειξαν οι ταχυδρομικοι για κηρυξη απεργιας διαρκειας αναγκασε πολλες φορες την κυβερνηση να οπισθοχωρησει. Κατω απο την απειλη της απεργιας διαρκειας η κυβερνηση «παγοποιησε» την ιδιωτικοποιηση των ταχυδρομειων τον Νοεμβρη του '96. Το ιδιο εκανε για το θεμα της πενθημερης πριν τις εκλογες. Καθε φορα ομως η ΠΑΣΥΔΥ ικανοποιοταν με την υποσχεση της επανεναρξης του διαλογου και οχι την ικανοποιηση των αιτηματων.

Γι'αυτο ακριβως τον λογο οι ταχυδρομικοι για να κερδισουν αυτη τη φορα θα πρεπει να πιεζουν την ηγεσια της ΠΑΣΥΔΥ για ενα δυναμικο αγωνα. Αυτο σημαινει οτι οι ταχυδρομικοι δεν πρεπει να επιτρεψουν στην ΠΑΣΥΔΥ ν'αναστειλει τα απεργιακα μετρα για χαρη οποιονδηποτε διαπραγματευσεων. Καθε φορα που αναστελλονται τα μετρα, εδαφος κερδιζει η εργοδοσια και οχι οι εργαζομενοι. Σημαινει επισης οτι οι ταχυδρομικοι θα πρεπει να ενωσουν τις δυναμεις τους με τους οικοδομους, τους νοσοκομους και ολους τους αλλους εργαζομενους που σημερα αγωνιζονται εναντια στην πολιτικη της λιτοτητας και των περικοπων.

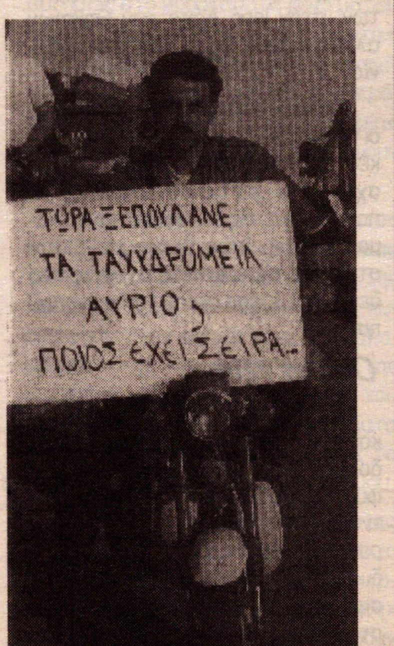

Αυτο που μπορει να εξασφαλισει την δικαιωση ειναι η κλιμακωση των μετρων μεχρι την νικη.

Μαρκος Οικονομου

Οι εργαζόμενοι στους Δήμους διεκδικούν δυναμικά τα δικαιώματα τους

Με παράλυση απειλούνται οι 7 Δήμοι της εκλογικής περιφέρειας Λευκωσίας, του Δήμου Λευκωσίας, Στροβόλου, Αγίου Δομετίου, Εγκωμης, Λακατάμειας, Λατσιών και Αγλαντζιάς αφού οι εργαζόμενοι σε αυτούς απειλούν με απεργία.

Οι 700 περίπου εργαζόμενοι που απασχολούνται σε αυτούς τους Δήμους διεκδικούν κατοχύρωση του Ταμείου Προνοίας τους και απειλούν ότι αν δεν ικανοποιηθεί το αίτημα τους μέχρι τις 13 Μαη θα κατέβουν σε απεργία.

Οι Δήμοι αρνούνται να επιλύσουν αυτό το πρόβλημα, προβάλλοντας σαν δικαιολογία τα οικονομικά προβλήματα που έχουν και ρίχνουν την ευθύνη στην κυβέρνηση που δεν ενισχύει οικονομικά τους Δήμους.

Η κυβέρνηση βέβαια δεν δείχνει καμιά τέτοια διάθεση παρά τις κατα περιόδους υποσχέσεις που έδωσε στους Δήμους. Προτιμά να δινει τα χρήματα στους ξενοδόχους και τους βιομήχανους σαν επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές και να ξοδεύει τεράστια ποσά για εξοπλισμούς παρά να δίνει για κοινοφελείς σκοπούς, οπως οι Δήμοι ή ακόμη περισσότερο τα νοσοκομεία και τα σχολεία.

Για να υπάρξει λύση στα προβλήματα που αντιμέτωπιζουν οι εργαζόμενοι στους 7 αυτούς Δήμους χρειάζονται οι αγώνες των ίδιων των εργαζομένων σε αυτούς, οπως απεργίες και κινητοποιήσεις. Γι αυτο πολύ δικαιολογημένα έχουν εξαγγείλει μέτρα απο τις 13 Μάη, Χρειάζονται ομως και την συμπαράσταση των αλλων εργαζομένων για νικήσουν και να σταματήσουν να τους παίζουν μπαλάκι οι Δήμοι και η Κυβέρνηση.

Αντρος Λοϊζου

ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Δώρα για τους καπιταλιστές

Η ΟΕΒ, το ΚΕΒΕ και οι υπουργοί της κυβέρνησης έχουν αρχίσει μια συντονισμένη επίθεση για να περάσουν τις ιδιωτικοποιήσεις. Οι ιδιωτικοποιήσεις είναι μονόδρομος γιατί αυτό επιβάλλει η πορεία προς την Ευρωπαϊκή Ενωση μας λένε.

Υποστηρίζουν ότι αν ο ιδιωτικός τομέας πάρει τον έλεγχο μέρους ή ακόμα αναλάβει εξ ολοκλήρου κάποιους απο τους ημικρατικούς οργανισμούς, αυτό θα συμβάλει στην καλύτερη διαχείριση και λειτουργία τους. Θα μπορέσουν να «εκσυγχρονιστούν», να γίνουν πιο κερδοφόροι με αποτέλεσμα να μπορούν να προσφέρουν πιο γρήγορες, πιο καλές και φτηνές υπηρεσίες στο κόσμο.

Μάλιστα το νέο επιχείρημα που σερβίρει η κυβέρνηση, με την βοήθεια κάποιων κανάλιων και εφημερίδων, είναι ότι ο ιδιωτικός τομέας θα μπορέσει να σπάσει τα «προνόμια των υψηλόμισθων» δημόσιων και ημικρατικών υπαλλήλων που ζούν σε βάρος των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα.

Στην πραγματικότητα όμως τίποτα απο αυτά δεν έχει να κάνει με την αλήθεια. Κατ'αρχήν κανένας δεν τους υποχρεώνει να κάνουν ιδιωτικοποιήσεις. Ετσι κι'αλλιως εδώ το κράτος ελέγχει μόνο ένα 14% της οικονομίας, σε σύγκριση με αλλες Ευρωπαϊκές χώρες που το κράτος ἐχει πολύ μεγαλύτερα ποσοστά.

Οι ιδιωτικοποιήσεις είναι ένα δώρο της κυβέρνηση προς το μεγάλο ιδιωτικό κεφάλαιο, ανεξάρτητα απο το αν θα μπούν ή οχι στην Ευρωπαϊκή Ενωση. Παγκόσμια ο καπιταλισμός σήμερα βρίσκεται σε κρίση. Κύρια χαρακτηριστικά είναι οι χαμηλοί ρυθμοί ανάπτυξης και η απροθυμία των καπιταλιστών να επενδύσουν σε παραγωγικούς τομείς της οικονομίας λόγο των μειωμένων προοπτικών για μεγάλα κέρδη. Η πίτα απο τα κέρδη των κρατικών επιχειρήσεων ειναι το δέλεαρ που οι κυβερνήσεις προσφέρουν στους καπιταλιστές. Με τις ιδιωτικοποιήσεις θέλουν να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για αυξημένα κέρδη στο μεγάλο ιδιωτικό κεφάλαιο.

Ο Ρολάνδης ηταν αρκετά ξεκάθαρος στο ότι αυτο που τους ενδιαφέρει να ιδωτικοποιήσουν δεν ειναι οι μικροί ημικρατικοί οργανισμοί, γιατί κανένας δεν θα τους ήθελε, αλλα οι μεγάλοι. Οι τηλεπικοινωνίες, οι αερομεταφορές, τα λιμάνια, η υγεία, η παιδεία εκει δηλαδή που υπάρχουν τα χοντρά λεφτά.

Ουτε είναι αλήθεια ότι ο ιδιωτικός τομέας μπορεί να προσφέρει πιο καλές και φτηνές υπηρεσίες απ'οτι ο δημόσιος. Ισως το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα να είναι η κατασκευή των μεγάλων αυτοκινητόδρομων. Οι μεγάλες εταιρίες κατασκευών κέρδισαν εκατομμύρια ενω ο κόσμος πληρώνει τα σπασμένα απο τα λαθη και τις κακές κατασκευές. Ακόμα η πρόσφατη ταλαιπωρία και εκμετάλλευση των μαθητών στις εκδρομές στην Ελλάδα δείχνει ότι αυτό που ενδιαφέρει τους καπιταλιστές είναι να βγάλουν πιο πολλά κέρδη και οχι η εξυπηρέτηση του κοσμου.

Οι ιδιωτικοποιήσεις των υγειονομικών υπηρεσιών στην Αγγλία έφεραν την αρρώστια των τρελλών αγελάδων και τα μεγάλα σκάνδαλα με την εμπορεία των κρεάτων.

Τέτοια φαγοπότια έχουν αρχίσει και εδώ οι διάφοροι μεγαλοκαρχαρίες. Είναι χαρακτηριστική η σύγκρουση του Ζιβανάρη με την Τράπεζα Αναπτύξεως για το με ποιά εταιρεία δορυφορικών επικοινωνιών θα συμπράξει η ΑΤΗΚ και τα δυο εκατομμύρια δολλαρια για έρευνα βιωσιμότητας της που τελικά θα τα πληρώσει η ΑΤΗΚ. Και αυτά είναι μόνο η αρχή του τι χοντρά λεφτά παίζονται στις πλάτες του κόσμου.

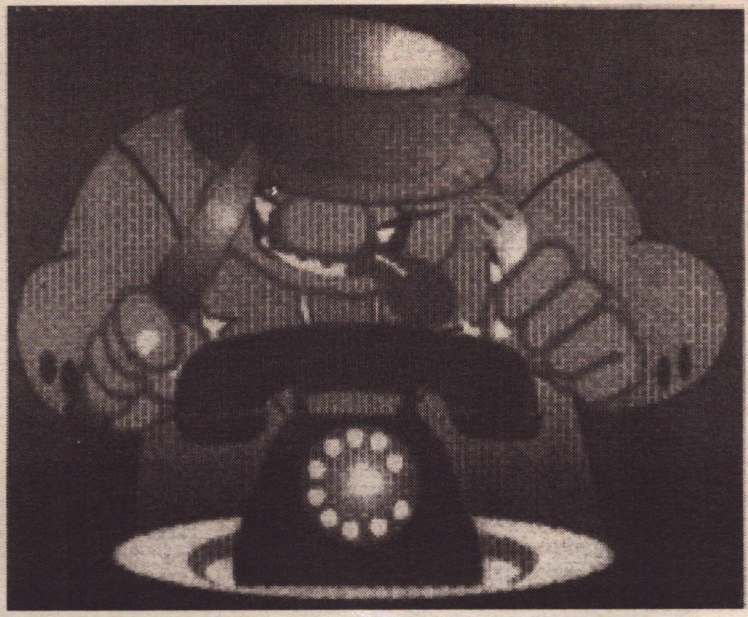

Αδυναμία

Οσο για το λεγόμενο χάσμα ανάμεσα σε δημόσιους και ιδιωτικούς εργαζομένους ειναι μια καθαρή προσπάθεια της κυβέρνησης να διασπάσει τους εργαζόμενους για να περάσει την πολιτική της. Το να κτυπηθούν τα δικαιώματα των εργαζομένων στο δημόσιο σε τίποτα δεν βοηθά τους υπόλοιπους εργαζόμενους. Οι μόνοι που ωφελούνται απο μια τετοια πολιτική ειναι οι εργοδότες και το κεφάλαιο πού είναι και οι πραγματικοί προνομιούχοι στην κοινωνία μας. Αυτοί που καρπώνονται το κόπο και τον ιδρώτα όλων των εργαζομένων, δημόσιων και ιδιωτικών. Αυτό το χάσμα όμως η κυβέρνηση οχι μόνο δεν θέλει να το μειώσει αλλά αντίθετα θέλει να το μεγαλώσει προσφέροντας στους μεγαλοκαρχαρίες τις δημόσιες και ημιδημόσιες επιχειρήσεις.

Η Κυβέρνηση ξέρει ότι θα βρεί μεγάλη αντίσταση απο τους εργαζόμενους γιά να περάσει τις ιδιωτικοποιήσεις. Βλέπει το τι γίνεται σήμερα στην Ελλάδα εξαιτίας των ιδωτικοποιήσεων. Γι αυτο προσπαθεί να θολώσει τα νερά μιλώντας για φιλελευθεροποίηση και μετοχοποίηση και οχι κατ'ανάγκη για ιδιωτικοποίηση. Αυτά ολα όμως αποτελούν το προθάλαμο για τις ιδιωτικοποιήσεις. Μη μπορώντας να τις περάσει με μιας, προσπαθεί να τις περάσει σταδιακά.

Οι εργαζόμενοι έχουν δείξει οτι δεν πρόκειται να καταπιούν το χάπι των ιδιωτικοποιήσεων, όπως και αν το παρουσιάζει ο υπουργός εμπορίου. Είναι λάθος ομως οι εργαζόμενοι και οι συντεχνίες τους να τραβηχτούν στην λογικη ότι πρέπει να συμβάλουμε (να κάνουμε θυσίες και παραχωρήσεις δηλαδή) στον λεγόμενο «εκσυγχρονισμό» των ημικρατικών για να γίνουν πιο ανταγωνιστικοί και κερδοφόροι, ωστε να αποφύγουμε την ιδιωτικοποίηση τους. Είναι σίγουρο οτι οσο πιό κερδοφόρος είναι ένας οργανισμός τόσες περισσότερες πιθανότητες έχει να ιδιωτικοποιηθει.

Αντίθετα εκείνο που χρειάζεται είναι να μπούμε στην επίθεση διεκδικώντας αυξήσεις, μείωση ωρών εργασίας καλύτερες συνθήκες δουλειάς γιά να μήν αφήσουμε τους κεφαλαιοκράτες και την κυβέρνηση να κερδοσκοπούν πάνω στη πλάτη μας.

Πέτρος Μιχαήλ

Η υγεία δεν ζητιανεύεται

"Ζητιάνους" για ένα κρεβάτι στο Νοσοκομείο Λευκωσίας και άλλους να πεθαίνουν αναμένοντας να υποβληθούν σε καθετηριασμό, κατάντησε τους καρδιοπαθείς η λιτότητα της Κυβέρνησης Κληρίδη.

Λογω έλλειψης κρεβατιών και με αποτέλεσμα να μην τους παρέχεται η σωστή ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, καρδιοπαθείς νοσηλεύονται σε θαλάμους άλλων ειδικοτήτων κι όχι στο Καρδιολογικό Τμήμα του Γενικού Νοσοκομείου Λευκωσίας.

Παράλληλα, εξάμηνη λίστα αναμονής έχουν μπροστά τους οι καρδιοπαθείς που περιμένουν να υποβληθούν σε καθετηριασμό, ενώ πολλοί ασθενείς χάνουν τη ζωή τους αναμένοντας. Για να εκλείψει η λίστα αναμονής θα πρέπει να δοθούν στο Καρδιολογικό Τμήμα περισσότερα κρεβάτια και να αυξηθεί το νοσηλευτικό προσωπικό και οι ακτινολόγοι.

Ταυτόχρονα σε λίστα αναμονής μέχρι και εννέα μηνών, βρίσκονται 350 άτομα για να υποβληθούν σε σπινθηρογράφημα καρδιάς, μια διαγνωστική μέθοδος με τη χρήση ειδικής κάμερας, για εξακρίβωση της λειτουργίας του μυοκαρδίου. Κι αυτό δημιουργήθηκε λόγω του ότι ενώ οι ανάγκες χρήσης της μεθόδου αυτής αυξάνονται καθημερινά, το Καρδιολογικό παραμένει με μειωμένο αριθμό προσωπικού, καθώς και με μια μόνο κάμερα.

Ομως σοβαρές ελλείψεις στον τομέα της υγείας παρατηρούνται και στις Πρώτες Βοήθειες στην Πάφο. Από τους εφτά γιατρούς που επιβάλλεται να υπηρετούν στο Τμήμα Πρώτων Βοηθειών, υπάρχουν μόνο πέντε, παρά τη σημαντική αύξηση των περιστατικών, σύμφωνα με στατιστικούς πίνακες, κατά τα τελευταία τέσσερα χρόνια. Εξαιτίας αυτής της κατάστασης σήμερα δεν υπάρχει η δυνατότητα για μετάβαση γιατρού σε έκτακτα περιστατικά σε χώρους εκτός Νοσοκομείου.

Η κατάσταση που επικρατεί σήμερα γενικά στον τομέα της Υγείας είναι τραγική. Τα τεράστια προβλήματα και ελλείψεις που υπάρχουν στα Νοσοκομεία ταλαιπωρούν καθημερινά χιλιάδες κόσμο.

Ο λόγος που υπάρχουν τα σοβαρά αυτά προβλήματα στην Υγεία είναι η πολιτική λιτότητας και των περικοπων στον τομέα της υγείας και των άλλων κοινωνικών παροχών. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι δεν υπάρχουν λεφτά και πρέπει να γίνουν οικονομίες. Λέει ψέμματα. Λεφτά υπάρχουν, αλλά προτιμά να τα δίνει σε πολεμικά δόγματα και εξοπλισμούς, αντί σε νοσοκομεία και σχολεία. Προσλαμβάνει αστυνομικούς και στρατιωτικούς, αντί γιατρούς και νοσοκόμους. Προτιμά να δίνει εκατομμύρια λίρες σε επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές στους βιομήχανους και τους ξενοδόχους παρά να αγοράσει, καρδιογράφους, τομογράφους, σπινθιρογράφους και τόσα αλλα μηχανήματα που χρειάζονται.

Εκείνο που χρειάζεται να γίνει, είναι να αυξηθούν οι δαπάνες για τη δημόσια υγεία. Μόνο αν η Κυβέρνηση διαθέσει τα λεφτά που πραγματικά χρειάζονται για να κτιστούν καινούργια νοσοκομεία, ν'αγοραστούν τα απαραίτητα μηχανήματα, και να προσληφθεί ο αναγκαίος αριθμός ιατρικού, νοσηλευτικού και παραϊατρικού προσωπικού, θα λυθούν τα προβλήματα που υπάρχουν.

Η Κυβέρνηση όμως, δεν πρόκειται να κάνει κάτι τέτοιο απο μόνη της. Οι προτεραιότητες της είναι άλλες, είναι η εξυπηρέτηση της τάξης που αντιπροσωπεύει, των κεφαλαιοκρατών, και οχι η υγεία των απλών ανθρώπων.

Ο μόνος τρόπος για επίλυση των προβλημάτων στον τομέα της Υγείας είναι οι κινητοποιήσεις των εργαζομένων, πρώτα και κύρια στα νοσοκομεία, των γιατρών, νοσηλευτών και άλλων, αλλά και η συμπαράσταση στους αγώνες τους από όλους εμάς. Το θέμα Υγεία αφορά όλους τους εργαζόμενους κι όχι μόνο όσους εργάζονται στα νοσοκομεία. Οι κινητοποιήσεις και ο συντονισμός των αγώνων είναι η δύναμη που μπορεί να ανατρέψει την πολιτική της λιτότητας και να δώσει λύση σ' αυτά τα προβλήματα.

Άντρη Ρούδας

Οι απολύσεις φέρνουν κέρδη

Η Κυπριακή Εταιρεία Οινοπνευματωδών (ΚΕΟ) μέσα στα πλαίσια αναδιάρθωσης της, «γιά να γίνει πιό ανταγωνιστική» όπως ισχυρίστηκε απόλυσε αμέσως μετά τις προεδρικές εκλογές 82 εργαζόμενους.

Δυό μήνες μετά το Διοικητικό Συμβούλιο της εταιρείας ανακοίνωσε οτι η ΚΕΟ έκανε κέρδη πάνω από 4,3 εκ. για το 1997 σημειώνοντας αύξηση 16,2% σε σύγκριση με τη το 1996.

Στις προβλέψεις της εταιρείας για το 1998 παρουσιάζονται 700.000 κέρδος σαν απευθείας αποτέλεσμα των απολύσεων!

Γιά την εταιρεία και τους καπιταλιστές που την ελέγχουν οι εργαζόμενοι είναι απλά νούμερα και στατιστικές. Το μόνο που μετρά γι αυτούς είναι τα κέρδη. Δέν τους ενδιαφέρει αν 82 άνθρωποι έμειναν χώρις δουλειά, αν θα έχουν τα απαραίτητα για να ζήσουν αυτοί και οι οικογένειες τους.

Αυτή είναι η λογική του καπιταλισμού και αυτή φαίνεται να ακολουθά και η εκκλησία που είναι ο κύριος μέτοχος της ΚΕΟ. Αυτή η λογική ή καλύτερα ο παραλογισμός και ο ανταγωνισμός του συστήματος είναι που φταίει για τη κρίση, τα κλεισίματα των εργοστασίων και την ανεργία.

Δυστυχώς οι ηγεσίες των συντεχνιών πέφτουν στη παγίδα αυτής της λογικής και υποστηρίζουν ότι οι θυσίες των εργαζόμενων και η πολιτική της λιτότητας θα σταματήσει την κρίση του καπιταλισμού. Γι αυτό και στην ΚΕΟ αντί να κατεβάσουν σε απεργίες και σε κινητοποιήσεις όλους τους εργαζόμενους της ΚΕΟ και των άλλων κλάδων ενάντια στις απολύσεις, περιορίστηκαν να συζητούν και να διαπραγματεύονται για το πόσοι και ποιοί θα απολυθούν.

Οι απολύσεις δεν θα σταματήσουν με τέτοιους συμβιβασμούς ούτε με τις θυσίες των εργαζομένων για να σωθούν οι επιχειρήσεις. Οι απολύσεις θα σταματήσουν μόνο με αγώνες.

Μιχάλης Πισσαρίδης

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

100 χρόνια Μπρεχτ

Φετος κλεινουν 100 χρονια απο την γεννηση του Μπερτολτ Μπερχτ, του μεγαλου αυτου θεατρικου συγραφεα, ποιητη και επαναστατη.

Ο Μπρεχτ γεννηθηκε στις 10 του Φλεβαρη του 1898 στο Αουγκσμπουργκ της Βαβαριας και ηταν γιος υπαλληλου σε μια χαρτοβιομηχανια. Στα χρονια της εφηβιας του θα ερθει αντιμετωπος με την βαρβαροτητα του Α΄ Παγκοσμιου Πολεμου. Σε εκθεση του με θεμα «Ειναι γλυκος και τιμητικος ο θανατος για την πατριδα» θα γραψει: «*Μονο κλούβια κεφαλια μπορουν να μιλουν τοσο υπεροπτικα για ενα πηδημα μεσα στην σκοτεινη πυλη.... Μολις ομως βρεθουν κοντα στο χαρο, το βαζουν στα ποδια*».

Τελειωνοντας το γυμνασιο, για να μην επιστρατευτει γραφεται στην ιατρικη σχολη του Μοναχου. Το 1918 ο Μπρεχτ, επιστρατευεται σα νοσοκομος. Το τελος του Πολεμου πλησιαζει, καθως εκατομμυρια εργατες και στρατιωτες επαναστατουν εναντια στο πολεμο που φαινεται πια ξεκαθαρα οτι γινεται για τα συμφεροντα των καπιταλιστων. Ο Μπρεχτ θα γραψει: «*Ο πολεμος τους, σκοτωνει οτι αφησε ορθιο η ειρηνη τους. Αυτοι που βρισκονται ψηλα λενε: να ο δρομος για τη δοξα. Αυτοι που βρισκονται χαμηλα λενε: να ο δρομος για το μνημα*».

Το Νιομβρη του 1918 ξεσπα η ανταρσια των ναυτων του Κιελου που ζητουν το τελος του πολεμου. Στίς πολεις, εργατες και στρατιωτες ενωμενοι εξεγειρονται εμπνευσμενοι απο την επανασταση των ρωσων εργατων και το οραμα μιας νεας σοσιαλιστικης κοινωνιας. «*Ημουνα εικοσι χρονων οταν ειδα τη λαμψη της πυρκαγιας* (της ρωσικης επαναστασης) *και στην ιδια τη γενετειρα μου. Τα στρατοπεδα ακομα και τα στρατιωτικα νοσοκομεια αδειασαν, η παλια πολη γεμισε ξαφνικα με νεους ανθρωπους που εφταναν ομαδες ομαδες απο τα προαστια*», θα γραψει ο Μπρεχτ.

Στις περισσοτερες πολεις δημιουργουνται συμβουλια στρατιωτων και εργατων. Ο Μπρεχτ συμμετεχει ενεργα στην επανασταση σαν μελος της επαναστατικης επιτροπης του Αουγκσμπουργκ. Το 1919 η Γερμανικη επανασταση θα πνιγει στο αιμα. Η

Ροζα Λουξεμπουργκ, ο Λημπκνεχτ και χιλιαδες εργατες θα σφαγιαστουν απο την προδοτικη κυβερνηση του Σοσιαλδημοκρατικου Κομματος.

Ο Μπρεχτ γλυτωνει και πηγαινει στο Βερολινο, οπου γραφει διηγηματα για περιοδικα, ανεβαζει τις πρωτες του θεατρικες παραστασεις ενω αρχιζει να μελετα το Μαρξισμο.

«Τα ταμπουρλα μεσα στη νυκτα», «Η ζουγκλα των πολεων», «Η οπερα της πενταρας», «Η ανοδος και πτωση της πολης Μαχαγκονυ», εργα που ανεβαζει στη δεκαετια του εικοσι, ειναι μια επιθεση στην καρδια του συστηματος. «Ο Μακ ο μαχαιροβγαλτης» απο την «οπερα της πενταρας» αναρωτιεται οταν οδηγειται στην κρεμαλα: «*Εμας τους μικροεπαγγελματιες του εγκληματος που με τους ανωδυνους λοστους μας ξαφριζουμε τα ταμεια τω μικροεμπορων, μας πνιγουν οι μεγαλες επιχειρησεις και οι τραπεζες που κρυβονται πισω τους. Τι μετραει ενα αντικλειδι μπροστα σε μια μετοχη; Τι ειναι η διαρρηξη μια τραπεζας μπροστα στην ιδρυση μια τραπεζας; Τι ειναι η δολοφονια ενος ανθρωπου μπροστα στην εκμεταλλευση ενος ανθρωπου;*»

Ο Μπρεχτ θα ερθει σε συγκρουση με το θεατρικο κατεστημενο για αυτες του τις αντιληψεις. Ανεβαζει παραστασεις εξω απο τα μεγαλα θεατρα, τους πολιτιστικους συλλογους και τις εργατικες χορωδιες που συμμετειχαν μισο εκατομμυριο εργατες. Ο Μπρεχτ επιλεγει σαν μεσο εκφρασης την «επικη μορφη του θεατρου» που δεν αρκειται να προκαλεσει συναισθηματα, αλλα θελει τα συναισθηματα να ωθουν στη συνειδητοποιηση.

Το Φλεβαρη του 1933, ερχεται στην εξουσια ο Χιτλερ. Ο Μπρεχτ φευγει απο τη Γερμανια και θα ζησει εξοριστος στην Ευρωπη και στις ΗΠΑ, ανεβαζοντας εργα εναντια στο φασισμο και τον δευτερο ιμπεριαλιστικο πολεμο. Το εργο του «Αποτρεπτή ανοδος του Αρτουρο Ουί» ειναι μια παρωδια του Χιτλερ και του φασισμου. Με «τον τρομο και την αθλιοτητα του Τριτου Ράιχ» δεχνει οτι ο φασισμος ειναι ενα «απο τα προσωπα του καπιταλισμου». Ο «βιος του Γαλιλαιου» ειναι μια ανοικτη επιθεση μετα τις ατομικες βομβες στη Χιροσιμα και Ναγκασακι.

Ο Οκτωβρης του 1948 τον βρισκει στο Ανατολικο Βερολινο. Ο Μπρεχτ επιπληττεται επισιμα απο τους κυβερνητικους εκπροσωπους του σταλινικου καθεστωτος. Τον κατηγορουν οτι οι σκηνοθεσιες του ειναι «υπερβολικα πειραματικες, ψυχρες και κοιταζουν τη μορφη και οχι την ουσια». Το σταλινικο καθεστως επεβαλε μια συγκεκριμενη μορφη τεχνης τον λεγομενο «σοσιαλιστικο ρεαλισμο» (ενα οργανο προπαγανδας στα χερια της γραφειοκρατιας).

Τον κατηγορουν γιατι μεσα απο τα εργα του εξακολουθει να μιλα για ειρηνη, τη στιγμη που η ΕΣΣΔ ηταν η πρωτη χωρα σε εξοπλισμους. Τον κατηγορουν οτι οι σατιρες του για το γερμανικο σωβινισμο στρεφονται εναντια στη «πνευματικη κληρονομια της Γερμανιας».

Παρολα αυτα η σταλινικη γραφειοκρατια δεν κυνηγησε τον Μπρεχτ, οσο αλλους, για το λογο οτι ηταν προσωπο μεγαλης εμβελειας, και αρα αξιολογο για λογους προπαγανδας, καθως και γιατι ο ιδιος ο Μπρεχτ δεν επιδιωξε τη ρηξη με το καθεστως. Το 1935 σε ενα κειμενο του «πεντε δυσκολιες για να γραψει καneις την αληθεια» λεει: Πεμπτη δυσκολια: «*Να εχεις αρκετη πονηρια για να μπορεις, στο κοσμο που ζουμε, να διαδωσεις την αληθεια, φτανοντας ως τη φαινομενικη συνενοχη με τους καταπιεστες ωστε να μπορεσεις να στρεψεις αυτην τη συνενοχη εναντιον τους*». Αυτα τα λογια χαρακτηριζαν και το εργο και τη σταση του απεναντι στο σταλινικο καθεστως.

Παρολα αυτα ο Μπρεχτ ειναι αναμφισβητητα ενας απο τους σημαντικοτερους καλιτεχνες του αιωνα και ενας μεγαλος επαναστατης. Πεθανε το 1956, λιγες μερες πριν την μεγαλη Ουγγαρεζικη επανασταση, που εκανε πολλους κομμουνιστες να αμφισβητησουν τον σταλινισμο.

Δημητρα Χριστοδουλου

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πυρηνας Κεντρου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ

6/5: Πως χάθηκε η Ρώσικη επανάσταση.

13/5: Φταίνε οι αυξήσεις για τη κρίση;

20/5: Το Ιρλανδικο ζήτημα

27/5: Ηταν ο Β' Π. Π. πόλεμος για τη δημοκρατία;

3/6:Ποιος ο ρολος της βίας στην ιστορια

Πυρηνας Καϊμακλιου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 8:00μμ

5/5: "Νεα Αριστερα" ή επαναστατικη αριστερα.

12/5: Φταίνε οι αυξήσεις για τη κρίση;

19/5: Σεξουαλικη ηθική και η εμφάνιση της οικογένειας

26/5: Η δημιουργία των εθνικώ κρατών

2/6: Απαγορευμένες ουσίες και νόμιμα ναρκωτικά

Πυρηνας Στροβολου

Συνεδριαζει στο Στροβολο, καθε Τριτη, οδος Πτολεμαϊδας 8:30μ.μ.

5/5: Ποιος φταιει για τις απολυσεις

12/5: Τι εννοούμε με ιμπεριαλισμό;

19/5: Φταίνε οι αυξήσεις για την κρίση

26/5: Ο εμφύλιος πόλεμος στην Ελλάδα

Πυρηνας Λυκαβητου

Συνεδριαζει στη Λορδου Βυρωνος 8 στις 8:00μ.μ.

6/5: Φταίνε οι αυξήσεις για τη κρίση;

13/5: Ποιός ευθύνεται για την εξάπλωση του AIDS

20/5: Τι είναι το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση;

27/5: Ηταν ο Β' Π. Π. πόλεμος για τη δημοκρατία;

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριαζει καθε Πεμτη στα γραφεια της οργανωσης Ηπειρου 9 η ωρα 8 μ.μ. τηλ 747665

1/5: Ο εμφύλιος πόλεμος στην Ελλάδα

7/5: Τι είδους αριστερά χρειαζόμαστε;

13/5: 30 χρόνια απο την άνοιξη της Πράγας

22/5: Ποιός μπορεί να σταματήσει την καταστροφή του περιβάλλοντος;

29/5: Ο Μαης του '68

εργατικη δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα

της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»

Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.

Τ.Κ. 7280, Λευκωσια

Fax - τηλ. 02-349770

Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Τ.Κ. 7280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

30 χρόνια από τον Μάη του '68 στη Γαλλία

Ο εφιάλτης που κατατρέχει τα αφεντικά της Ευρώπης

Σήμερα η Ευρώπη μοιάζει έτοιμη να εκραγεί. Οι διαδηλώσεις, οι απεργίες, οι καταλήψεις, οι άγριες συγκρούσεις με την αστυνομία - όλα αυτά που οι απολογητές του συστήματος είχαν αποκηρύξει σαν "ξεπερασμένα" - έχουν επιστρέψει με δύναμη στην ημερήσια διάταξη.

Οι πρόσφατες κινητοποιήσεις των φοιτητών και των ανθρακωρύχων στη Γερμανία, οι διαδηλώσεις ενάντια στην ανεργία στην Ιταλία και Αγγλία, οι φορτηγατζήδες στη Γαλλία, οι απανωτές γενικές απεργίες στην Ελλάδα κάνουν τα αφεντικά να τρέμουν και να προειδοποιούν: *"Βρισκόμαστε στα πρόθυρα ενός νέου '68."*

Το φάντασμα του Γαλλικού Μάη κυνηγά και σήμερα τ'αφεντικά της Ευρώπης.

Φοιτητές

Τον Μάη του 1968 στήθηκαν οδοφράγματα, οι εργάτες κατέλαβαν τα εργοστάσια και τα γραφεία. "*Κυριαρχούσε η απόλυτη ελευθερία*", σύμφωνα με ένα αυτόπτη μάρτυρα - "*Δεν υπήρχαν ούτε εργοδότες, ούτε αφεντικά*".

Στο αποκορύφωμα της εξέγερσης, ο πρόεδρος της Γαλλίας Ντε Γκωλ εγκατέλειψε νυχτιάτικα τη χώρα. Πίστεψε ότι οι εργάτες είχαν νικήσει: "*Θεωρώντας ότι το παιχνίδι είχε χαθεί, αποφάσισε να παραιτηθεί από την πολιτική*" αποκάλυψε αργότερα ο τότε πρωθυπουργός της χώρας, Ζωρζ Μπομπιντού.

Για δυο τουλάχιστον βδομάδες 10 εκατομμύρια εργάτες απεργούν σ'ολόκληρη τη Γαλλία. Ήταν η μεγαλύτερη γενική απεργία στην ιστορία.

Η εξέγερση όμως δεν ξεκίνησε από τους εργάτες. Ξεκίνησε από τους φοιτητές που διεκδικούσαν καλύτερες συνθήκες και την κατάργηση μιας σειράς απηρχαιωμένων πανεπιστημιακών κανονισμών.

Η κυβέρνηση αποφάσισε να καταστείλει τον αγώνα των φοιτητών στέλνοντας την αστυνομία να κλείσει το πανεπιστήμιο της Σορβόννης στο Παρίσι.

Στις 10 Μάη, καθώς η αστυνομία επιχειρούσε ν' αποκόψει ολόκληρες περιοχές του Παρισιού, 30.000 φοιτητές ξεχύθηκαν στους δρόμους, στήνοντας οδοφράγματα για να δώσουν την μάχη. Η αστυνομία επιτέθηκε με γκλοπ και δακρυγόνα. Οι φοιτητές απάντησαν με πέτρες. Οι μάχες στους δρόμους μαίνονταν για ώρες.

"Ήταν χιλιάδες αυτοί που βοήθησαν", θυμάται κάποιος που πήρε μέρος στις συγκρούσεις τη "νύχτα των οδοφραγμάτων". "Γυναίκες, εργάτες, περαστικοί, άνθρωποι που ήταν με τις πυτζάμες τους, σχημάτιζαν ανθρώπινες αλυσίδες για να μεταφέρουν πέτρες, ξυλά και σίδερα".

Οι αρχές απαγόρευσαν στα κρατικά τηλεοπτικά και ραδιοφωνικά κανάλια να καλύψουν τα γεγονότα. Ιδιωτικοί όμως σταθμοί μετέδιδαν ζωντανά τις μάχες, στιγμή προς στιγμή:

"Η αστυνομία επιτίθεται, επιχειρεί να διαλύσει τα οδοφράγματα", ακουγόταν η φωνή ενός σχολιαστή. "Οι φοιτητές αντεπιτίθενται, η αστυνομία υποχωρεί... Ετοιμάζονται τώρα να επιτεθούν". "Οι κάτοικοι της περιοχής ρίχνουν αντικείμενα από τα παράθυρα τους. Η αστυνομία απαντά ρίχνοντας δακρυγόνα μέσα στα διαμερίσματα".

Άνθρωποι απ' ολο το Παρίσι άρχισαν να μαζεύονται στις περιοχές όπου γίνονταν οι συγκρούσεις.

Η υπέροχη αντίσταση των φοιτητών ανάγκασε τελικά την αστυνομία να υποχωρήσει. Την επόμενη το πρωί η κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι θ' άνοιγε ξανά το Πανεπιστήμιο. "*Προτίμησα να δώσω τη Σορβόννη στους φοιτητές, παρά να τους δω να την παίρνουν μόνοι τους με την βία*", εξηγούσε αργότερα ο Μπομπιντού.

Ήταν όμως πολύ αργά. Η αντίσταση των φοιτητών έδωσε φωτιά στο θυμό εκατομμυρίων εργατών. Οι ηγέτες των συντεχνιών, βλέποντας πως είχε διαμορφωθεί το κλίμα, κάλεσαν στις 13 Μάη 24ωρη γενική απεργία και διαδήλωση την ίδια μέρα ενάντια στην αστυνομική βία.

Οι ηγέτες των εργατών στη Γαλλία ήθελαν ν' αποφύγουν κάθε μορφή δυναμικού αγώνα. Έλπιζαν ότι καλώντας αυτή τη διαδήλωση θα έδιναν τέλος σ' αυτή την ιστορία.

Το μέγεθος της ανταπόκρισης του κόσμου εξέπληξε τους πάντες. Στη διαδήλωση πήραν μέρος πάνω από 1 εκατομμύριο εργαζόμενοι και φοιτητές. Κάποιος που συμμετείχε στη διαδήλωση αναφέρει: *"Κάθε εργοστάσιο, κάθε χώρος δουλειάς αντιπροσωπευόταν στη διαδήλωση. Οι σιδηροδρομικοί, οι ταχυδρομικοί, οι μεταλλεργάτες, οι πωλήτριες, οι ηλεκτρολόγοι, οι τραπεζικοί, τα γκαρσόνια, οι οδοκαθαριστές, οι οδηγοί λεωφορείων, οι δάσκαλοι..."*. Το πανό που βρισκόταν στην κορυφή της διαδήλωσης έγραφε: "Φοιτητές, Καθηγητές, Εργάτες, Αλληλέγγυοι". "Η νίκη βρίσκεται στους δρόμους" ήταν το σύνθημα που κυριαρχούσε.

Εργάτες

Οι προσδοκίες και των συντεχνιακών ηγετών και της κυβέρνησης ότι αυτή η διαδήλωση θα εκτόνωνε την κατάσταση εξανεμίστηκαν.

Μια ελάχιστη σπίθα πυροδότησε μια ακόμη μεγαλύτερη έκρηξη. Οι εργάτες στην Sud Aviation εδώ και καιρό έκαναν κάθε Τρίτη μια 15λεπτη στάση εργασίας για να ικανοποιηθούν κάποια αιτήματα τους. Εκείνη την Τρίτη όμως, μετά την 15λεπτη στάση ένα κομμάτι των εργατών αποφάσισε να μην ξαναπιάσει δουλειά. Αρχισαν να διαδηλώνουν γύρω από το εργοστάσιο, κλείνοντας τον διευθυντή μέσα στο γραφείο του. Μέχρι το βράδυ το εργοστάσιο είχε καταληφθεί από 2.000 εργάτες.

Την επόμενη, οι εργάτες στο εργοστάσιο της Renault στη Ρουέν έμαθαν τα νέα για την κατάληψη και γύρω στους 200 απ' αυτούς αρχισαν να διαδηλώνουν έξω από το γραφείο του δικού τους διευθυντή. Αυτός αρνήθηκε να τους συναντήσει. Έφραξαν τις εισόδους του εργοστάσιου, καταλαμβάνοντας το.

Φωτό πάνω: Απο τις συγκρούσεις με την αστυνομία στο Παρίσι κατά τη διάρκεια του Μάη.

Φωτό δίπλα: Αφίσα με σύνθημα "Η ψήφος δεν αλλάζει τίποτα - ο αγώνας συνεχίζέται". Οι εκδόσεις Εργατική Δημοκρατία έχουν εκδόσει άλπουμ με 20 αφίσες απο την επαναστατική έκρηξη του Μάη '68

Η εξέγερση ξαπλώθηκε σαν αστραπή. Εργάτες σ' όλη τη χώρα άρχισαν να καταλαμβάνουν τα εργοστάσια και τους χώρους δουλειάς τους. Οι νέοι εργάτες, που συχνά δεν ήταν ούτε μέλη των συντεχνιών, έμπαιναν επικεφαλής στον αγώνα.

Κάθε νέο δελτίο ειδήσεων ανακοίνωνε και νέες καταλήψεις. Φτάνοντας στο τέλος της βδομάδας, όλα τα εργοστάσια της αυτοκινητοβιομηχανίας και τα περισσότερα ναυπηγεία, σιδηρόδρομοι και βιομηχανίες αεροπλάνων είχαν καταληφθεί από τους εργάτες. Την Δευτέρα οι τράπεζες, τα τυπογραφεία, οι ασφαλιστικές εταιρείες και τα πολυκαταστήματα ενώθηκαν με τους υπόλοιπους απεργούς.

Σε διάστημα μόλις δυο βδομάδων 10 εκατομμύρια εργάτες βρίσκονταν σε απεργία. Οι καταλήψεις γενικεύθηκαν. Οι ποδοσφαιριστές κατέλαβαν τα κεντρικά γραφεία της γαλλικής ποδοσφαιρικής ομοσπονδίας ενώ οι χορεύτριες κατέλαβαν το περίφημο καμπαρέ Folies Bergeres.

Στη Sud Aviation, απ' όπου άρχισαν οι καταλήψεις, οι εργάτες κλείδωσαν τους διευθυντές στα γραφεία τους. Τα μεγάφωνα του εργοστάσιου παίζουν τη Διεθνή για *"να βοηθήσουν τους εργοδότες να κατανοήσουν τις διαθέσεις των εργατών"*!

Ενωμένοι

Η κυβέρνηση και οι υποστηρικτές της είχαν μείνει άναυδοι. Η ενότητα των εργατών είχε διαλύσει παλιούς διχασμούς και προκαταλήψεις. Οι ξένοι εργάτες συμμετείχαν στις απεργιακές φρουρές, και όταν το απεργιακό κύμα είχε υποχωρήσει τον Ιούνη, στη Renault οι απεργίες συνεχίζονταν για να εμποδίσουν την απόλυση ξένων εργατών.

Όταν ένας από τους ηγέτες των φοιτητών, ο Ντανιέλ Κον-Μπεντίτ, αποκηρύχτηκε από την δεξιά σαν "ανεπιθύμητος γερμανοεβραίος", 50.000 εργάτες και φοιτητές διαδήλωσαν στο Παρίσι φωνάζοντας "Είμαστε όλοι γερμανοεβραίοι - Είμαστε όλοι ανεπιθύμητοι".

Η πόλη Ναντ ήταν το καλύτερα οργανωμένο κέντρο της εξέγερσης. Οι εργάτες δημιούργησαν μια κεντρική απεργιακή επιτροπή που ανέλαβε τον έλεγχο και την διανομή των τροφίμων και των καυσίμων.

Προδοσία

Το Μάη του '68 οι εργάτες και οι νεολαίοι ξεδίπλωναν τις τεράστιες δυνατότητες της μαζικής πάλης.

Η Αριστερά βρέθηκε μπροστά σε μια κρίσιμη επιλογή: Να δυναμώσει και να στηρίξει πολιτικά τους αγώνες, βάζοντας ξεκάθαρα το ζήτημα της διεκδίκησης της εξουσίας ή να επιβάλει την υποχώρηση, την επιστροφή στην καπιταλιστική ομαλότητα, δίνοντας ξανά στους αστούς τον έλεγχο των πολιτικών εξελίξεων.

Το Κομμουνιστικό Κόμμα Γαλλίας και το συνδικάτο του, το CGT, αποφάσισαν το δεύτερο. Ο πρωθυπουργός Μπομπιντού καλεί τα συνδικάτα σε διαπραγματεύσεις και υπογράφουν τη συμφωνία της Γκρενέλ. Δίνονται σημαντικές αυξήσεις που για τους χαμηλόμισθους φτάνουν το 70%. Η CGT καλεί τερματισμό των απεργιών. Όμως τα περισσότερα εργοστάσια απορρίπτουν τη συμφωνία και συνεχίζουν τον αγώνα. Η εργατική τάξη καταλαβαίνει τις δυνατότητες και αρνείται να υποταχθεί.

Οι διαδηλώσεις επιμένουν: Η νίκη βρίσκεται στους δρόμους! Η εφημερίδα του Κομμουνιστικού Κόμματος "Ουμανιτέ" ρίχνει το σύνθημα: *"Νικηφόρα επιστροφή στη δουλειά, με ενότητα"*. Η CGT πιέζει για κλείσιμο των απεργιών και σταδιακά πετυχαίνει να σταματήσει μερικούς μεγάλους κλάδους. Η σύγχυση που σπέρνει στους εργάτες η ηγεσία της Αριστεράς δίνει την ευκαιρία για την αντεπίθεση της δεξιάς. Ο Ντε Γκωλ επιστρέφει, διαλύει τη βουλή και προκηρύσσει εκλογές. Η αστυνομία επιτίθεται συστηματικά στους απεργούς. Μέχρι τα τέλη του Ιούνη οι αγώνες στα εργοστάσια έχουν καμφθεί. Σε αυτό το κλίμα η δεξιά κερδίζει τις εκλογές. Ο "κόκκινος Μάης" έχει τελειώσει.

Ο επόμενος Μάης δικός μας

Μια επαναστατική πολιτική παράδοση ξαναγεννήθηκε μετά τον Μάη του 1968 που όμως υπέφερε από τις ήττες στα χρόνια που ακολούθησαν αλλά και από την ιδεολογική σύγχυση που δημιουργήθηκε από την κατάρρευση του σταλινισμού. Ακριβώς αυτή η επαναστατική παράδοση χρειάζεται να ξανακτιστεί.

Οι αγώνες των εργαζόμενων στις χώρες της Ευρώπης σήμερα δείχνουν ότι η τάξης μας οργανώνεται σαν μια τάξη όταν βρίσκεται κάτω από επίθεση. Το βέβαιο είναι ότι και στην Κύπρο σήμερα υπάρχει ανάλογη οργή μέσα στη μάζα των εργαζομένων που σε ανύποπτο χρόνο μπορεί να πυροδοτήσει το ξέσπασμα δυναμικών αγώνων. Από τη στιγμή που ένα, λίγο — πολύ, τυχαίο γεγονός οδηγήσει μια ομάδα ανθρώπων στο να ανακαλύψουν την δύναμη της συλλογικής τους δράσης τότε γρήγορα και οι υπόλοιποι μπαίνουν σε κίνηση ακολουθώντας το παράδειγμα τους.

Μέσα σε αυτούς τους αγώνες οι επαναστατικές σοσιαλιστικές οργανώσεις μπορούν να μεγαλώσουν και να παίξουν ηγετικό ρόλο. Δίνοντας αυτό που έλειπε έντονα από τον Μάη του 1968, την πραγματική εναλλακτική προοπτική, την εργατική εξουσία.

Δάφνος Οικονόμου

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ - ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

30 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΗ '68

Λεμεσός: 29 Μάη, INTERCOLLEGE ώρα 8 μμ

Λευκωσία: 5 Ιουνη, INTERCOLLEGE ώρα 8 μμ

εργατική δημοκρατία

ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ ΕΚΡΗΞΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Από τις δυναμικές κινητοποιήσεις των εργαζομένων της Ολυμπιακής τον περασμένο Απρίλη

Πανεργατική απάντηση στο Σημίτη

Μπροστά στη πιό μεγάλη πανεργατική διαδήλωση των τελευταίων χρόνων βρέθηκε ο Σημίτης στις 9 του Απρίλη. Η 24ωρη πανελλαδική απεργία που κάλεσαν η ΓΣΣΕ (Γενική Συνονομοσπονδία Εργατών Ελλάδας) και η ΑΔΕΔΥ (η συντεχνεία των δημοσίων υπαλλήλων) κατέληξε σε μαζικά συλλαλητήρια και πορείες με αποκορύφωμα την πορεία στην Αθήνα.

Οι κινητοποιήσεις πυροδοτήθηκαν απο την προσπάθεια της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ να επιβάλει ιδιωτικοποιήσεις, μαζική μείωση προσωπικού, υποχρεωτικές μετατάξεις, πάγωμα μισθών, ελαστικοποιηση ωραρίου και άλλα στις ΔΕΚΟ (επιχειρήσεις κοινής ωφελείας) και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα. Αποκορύφωμα αυτής της επίθεσης ήταν το νομοσχέδιο γιά την Ολυμπιακή με το οποίο επέβαλε αυτά τα μέτρα σε ένα απο τους πιό δυνατούς κλάδους.

Με αιχμή του δόρατος τους εργαζόμενους της Ολυμπιακής ήρθε η αποφασιστική απάντηση από τα κάτω με το μεγαλύτερο συλλαλητήριο των τελευταίων χρόνων. Σε αυτό έδωσαν το μαζικό παρών τους ενωμένοι οι εργαζόμενοι από την Ολυμπιακή, τα νοσοκομεία, τις συγκοινωνίες οι καθηγητές και δημόσιοι υπαλλήλοι. Μαζί τους ήταν ακόμη, εργαζόμενοι από την ελληνική βιομηχανία όπλων και την εταιρεία κούριερ ACS, μέχρι του Εθνικού Οργανισμού Καπνού που απειλείται με κλείσιμο και του Οργανισμού Σχολικών Κτιρίων που απειλείται με ιδιωτικοποίηση.

Κλάδοι που είχαν πολλά χρόνια να διαδηλώσουν ενωμένοι έδειξαν ότι η ενότητα είναι ο καλύτερος τρόπος να κερδίσει όλη η εργατική τάξη, διαψεύδοντας όλους τους «αναλυτές» που είναι έτοιμοι ανά πάσα στιγμή να γράψουν τον επικήδειο του οργανωμένου συνδικαλισμού και της συλλογικής δράσης και διεκδίκησης.

Η Πλατεία Κάνιγγος, όπου κατευθύνθηκαν οι πορείες των απεργών και έγινε η μεγάλη συγκέντρωση, αποδείχτηκε μικρή για τον αριθμό των εργαζομένων. Πράγμα που δείχνει πόσο υποτίμησαν, όχι μόνο η κυβέρνηση, αλλά και οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, την έκταση που θα έπαιρνε ο αγώνας της Ολυμπιακής και το πείσμα των νοσοκομειακών να μην υποστείλουν τις κινητοποιήσεις που κάνουν εδώ και ένα μήνα.

Γεμάτοι ενθουσιασμό και με συνθήματα που εκφράζανε το θυμό και την αποφασιστικότητα τους συνέκλιναν με πορείες από διάφορα σημεία οι εργαζόμενοι στην πλατεία όπου έγινε η κύρια εκδήλωση.

Η πιο ενθουσιώδης στιγμή ήταν όταν ενώθηκε η Ολυμπιακή, που ερχόταν από την Συγγρού, με την υπόλοιπη πορεία στην γωνία Πανεπιστημίου και Πατησίων.

Μπροστά ήταν το μπλοκ των ιπτάμενων συνοδών και φροντιστών που χτυπώντας κουδούνες έδιναν τον τόνο σε όλη την πορεία.

Τα συνθήματα τους εκφράζαν την αγανάκτηση για το νομοσχέδιο γιά την Ολυμπιακή και το θυμό για τους συνδικαλιστές ηγέτες που τους ξεπούλησαν: «*Ντροπή, ντροπή στον συνδικαλιστή που υπογράφει νύκτα στην βουλή*».

Συνθήματα που αποκάλυπταν τι σημαίνει πραγματικά εκσυγχρονισμός και έδειχναν την αποφασιστικότητα των εργαζομένων να κοντράρουν τις επιθέσεις της κυβέρνησης: «*Μείωση μισθών αύξηση ωρών είναι ο νόμος των εκσυγχρονιστών - αύξηση μισθών μείωση ωρών είναι ο νόμος των σοσιαλιστών*» και «*τίποτα τίποτα δεν μας σταματά, αυτό το νομοσχέδιο θα μείνει στα χαρτιά*».

Ηταν μια δυναμική πορεία που έδινε το μήνυμα όχι μόνο στο Σημίτη αλλα και στην συνδικαλιστική γραφειοκρατία: «*Όχι άλλες αυταπάτες ή με τον Σημίτη ή με τους εργάτες*» ήταν άλλο ένα απο τα συνθήματα που κυριάρχησαν.

Ενότητα και αλληλεγγύη

Η συμμετοχή στην απεργία ήταν καθολική. Εφτασε το 100% σε όλες σχεδόν τις ΔΕΚΟ όπως και στην Χαλυβουργική, στα Ναυπηγεία, στον Κεράνη και σε μια σειρά εργοστάσια στη Θεσσαλονίκη και Ελευσίνα. Στη Χαλκίδα, στα περισσότερα εργοστάσια η συμμετοχή ήταν 80-95% ενώ παρόμοιες εικόνες υπήρχαν και στη Πάτρα και Λάρισα.

Ένας εργαζόμενος στα λιμάνια δήλωσε στην «Εργατική Αλληλεγγυή» (εφημερίδα του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος - αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα): «*Οι εργαζόμενοι στα λιμάνια είμαστε αποφασισμένοι για όλα, όσο μεγάλη και αν είναι η επίθεση της κυβέρνησης. Ο Σημίτης θέλει να ιδιωτικοποιήσει τις ΔΕΚΟ μία - μία αλλά εμείς πρέπει να απαντήσουμε όλοι μαζί παραμερίζοντας τις διαφορές κάθε μίας επιχείρησης δηλαδή το αν έχει ελλείμματα ή όχι*».

Ο κόσμος στην κινητοποίηση δεν είχε κατεβεί μόνο για συμπαράσταση στην Ολυμπιακή αλλά για όλα τα αιτήματα: αύξηση μισθών και μείωση ωρών είναι η κοινή διεκδίκηση που ενώνει.

Οι εργαζόμενοι στην ACS, εταιρία κούριερ, έχουν σαν στόχο την 5μερη και το εφτάωρο και έχουν καθαρο ότι «*στη σημερινή κυβερνητική επίθεση η μόνη λύση είναι ο αγώνας*» όπως είπε ένας εργαζόμενος. «*Φτιάχνοντας σωματείο καταφέραμε το φθινόπωρο να υπογράψουμε συλλογική σύμβαση με πρώτο μισθό από 140000 σε 190000 που είναι πραγματικά μια καλή αρχή.*» Μαζική συμμετοχή είχαν και άλλα κομμάτια του ιδιωτικού τομέα όπως οι λιθογράφοι.

Η συγκοινωνία είναι η επόμενη αιχμή του δόρατος και ο ΗΛΠΑΠ ήταν απ' τα μαχητικά κομμάτια της διαδήλωσης. Ένα μέλος του Δ.Σ. του σωματείου των οδηγών δήλωσε στην «Εργατική Αλληλεγγύη»: «*Η σημερινή πορεία είναι φανταστική. Είναι τρομερά δυναμική και είναι το πιο ευχάριστο μήνυμα για τη συνέχεια. Στον ΗΛΠΑΠ από τις 4 Απρίλη η διοίκηση έχει προχωρήσει άτυπα στην εφαρμογή του 9ωρου και του 10ωρου και το ήδη καθυστερημένο όχημα δεν επιστρέφει στο αμαξοστάσιο αλλά πηγαίνει για ακόμα ένα δρομολόγιο. Έχουμε προσφύγει στην Επιθεώρηση Εργασίας. Όσο για τη Συλλογική Σύμβαση, το σωματείο δεν ανοίξει καμία συζήτηση κι' αυτό είναι λάθος γιατί οι αυξήσεις πρέπει να παλευτούν μαζί με την προσπάθεια ιδιωτικοποίησης στις ΔΕΚΟ.*»

Ένα άλλο κομμάτι που είχε δυναμική παρουσία στη διαδήλωση είναι οι δημόσιες υπηρεσίες που παλεύουν ενάντια στη μετατροπή τους σε ανώνυμες εταιρείες: Οργανισμός Σχολικών Κτιρίων, Οργανισμός Διαχείρισης Δημοσίου Υλικού, Οργανισμός Κεντρικής Αγοράς Αθηνών, Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων, και οι οργανισμοί που παλεύουν ενάντια στο κλείσιμο όπως ο Εθνικός Οργανισμός Καπνού και ο Εθνικός Οργανισμός Βάμβακος που θα προχωρήσουν σε απεργία διαρκείας το Μάιο.

Από την συγκέντρωση δεν έλειψαν και οι οργανωμένοι σύλλογοι μεταναστών όπως ο Παναφρικανικός Σύνδεσμος που συμμετείχε με πανό.

Ηττα των «εκσυχρονιστών»

Η δυναμική αντίσταση των εργαζομένων στην Ολυμπιακή μαζί με την τρανταχτή επιτυχία της πανεργατικής απεργίας, έστειλαν ξεκάθαρο μήνυμα: η αντεργατική επίθεση της κυβέρνησης έπαθε στραπάτσο, ο «εκσυγχρονιστής» Σημίτης βγαίνει πολιτικά ηττημένος απ' τον πρώτο γύρο αυτής της σύγκρουσης, το εργατικό κίνημα αποδεικνείει ότι μπορεί να φράξει το δρόμο στη λιτότητα και τις ιδιωτικοποιήσεις.

Μπορεί η συνδικαλιστική ηγεσία να έτρεξε να βγάλει την κυβέρνηση από την δύσκολη θέση με ένα απαράδεκτο συμβιβασμό όμως η αίσθηση της δύναμης των εργατών είναι το μήνυμα που βγαίνει.

Η κυβέρνηση ήθελε να αντιμετωπίσει μια απεργία στην Ο.Α. «όπως η Θάτσερ τους ανθρακωρύχους» το 1985 στην Αγγλία. Δηλαδή να την απομονώσει από τους άλλους εργαζόμενους και να την τσακίσει, δημιουργώντας ένα παράδειγμα για όλα τα επόμενα χτυπήματα που ετοιμάζει.

Τα σχέδια της κυβέρνησης έπεσαν έξω. Αυτό ωφείλεται σε δύο κυρίως λόγους: Πρώτο οι εργαζόμενοι της Ολυμπιακής, αψηφώντας τη συμβιβαστική τακτική της συνδικαλιστικής ηγεσίας τους, έδειξαν ότι μπορούν να καθηλώσουν τα αεροπλάνα ώστε να μην κουνιέται τίποτα και δεύτερο, αντί να βρεθεί απομονωμένη η Ολυμπιακή, έγινε κέντρο ξεσηκωμού για όλους τους εργαζόμενους.

Το ταρακούνημα από την Πανεργατική στις 9 του Απρίλη σπάζει την κρούστα από τις σκουριασμένες ιδέες της ηττοπάθειας και του ρεφορμισμού στα μυαλά των εργαζομένων. Η απόδειξη για την δύναμη που έχουν στα χέρια τους οι εργαζόμενοι είναι εδώ για να την δεί ο καθένας μας. Μέσα σ' αυτή την διαδικασία πολλοί αγωνιστές της εργατικής τάξης μπορούν να κερδηθούν στις ιδέες της νίκης, στις ιδέες της επανάστασης και του Σοσιαλισμού. Αυτό θα είναι η καλύτερη εγγύηση ότι το στρατόπεδο των εργατών θα αρχίσει να παίρνει το πάνω χέρι.

Σταύρος Σιδεράς

Να κτίσουμε ένα εργατικό Δόγμα

Παρόμοιες επιθέσεις ετοιμάζει και ο Κληρίδης. Ηδη έχει αρχίσει η μεγάλη κόντρα για το πάγωμα των μισθών, για ελαστικό ωράριο, για απαγόρευση απεργιών ενώ έχει ανοίξει και το μέτωπο των ιδιωτικοποιήσεων.

Τα επιχειρήματα περί «εκσυχρονισμού» της οικονομίας γιά ν' αντιμετωπίσει τον «*αυξημένο ανταγωνισμό και τις προκλήσεις που βάζει η προοπτική ένταξης στην Ευρωπαϊκή Ενωση*» ακούγονται και εδώ και όχι μόνο απο τους δεξιούς. Τα καλέσματα για «θυσίες» απο την εργατική τάξη είναι η μόνιμη επωδός σε κάθε ευκαιρία. Οι θυσίες των εργαζομένων όμως δεν οδήγησαν παρά σε περισσότερες θυσίες.

Η σημερινές εμπειρίες απο την Ελλάδα είναι το καλύτερο παράδειγμα για το πως μπορούν οι εργαζόμενοι ν' αντιμετωπίσουν τις επιθέσεις των «εκσυγχρονιστών», είτε αυτοί φορούν τον μανδύα των συντυρητικών είτε της σοσιαλδημοκρατίας.